

Giới thiệu Nam Chủ, Đùng Đến Đây!!!

Truyện Nam Chủ, Đùng Đến Đây!!! tác giả Nguyệt Băng (Sara) thể loại ngôn tình xuyên không luôn hấp dẫn độc giả bởi những tình huống xen lẫn tình cảm và có chút hư ảo.

Tình yêu? Cô không cần. Tình bạn? Quá giả dối. Tình thân? Cô chỉ cần gia đình... với cô ngôn tình không còn nữa.

Trước khi xuyên không và trọng sinh, cô mù quáng yêu hắn, làm tất cả vì hắn, nhận hết tiếng xấu để tôn vinh người hắn yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đùng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

Hoắc Lãnh Nguyệt Băng: lạnh lùng, khó gần, quyền rũ, thông minh, sắc sảo. Điều quan trọng nhất chỉ có người nhà với cô bạn cùng lớn lên từ nhỏ Hoàng Ánh Nguyệt. Là nhị tiểu thư Hoắc gia, trên còn một anh trai

Hàn Ngao Phong: tàn nhẫn, âm hiểm, bí ẩn. Là người đứng đầu Hàn gia, làm chủ giới hắc đạo.

Âu Thiên Duệ: gian trá, xảo quyệt, vô sỉ. Là chủ tịch của Âu thị, là một con cáo già trên thương trường.

Hoàng Nhật Thiên: ôn hòa, ngoài nóng trong lạnh. Là ông trùm dầu mỏ - địa ốc, là anh họ của Hoàng Ánh Nguyệt.

Dương Minh Triệt: lạnh lùng, quyết đoán, tàn bạo. Là chủ tịch Dương thị, đứng đầu bạch đạo, là tảng băng di động cuồng công việc.

Hoàng Ánh Nguyệt: đáng yêu, tinh nghịch, sắc bén. Là đại tiểu thư Hoàng gia, rất được yêu thương kiêm vợ chưa cưới của Hoắc Lãnh Thiên Hàn.

Hoắc Lãnh Thiên Hàn: lạnh lùng, sắc bén, khó gần. Là đại thiếu gia kiêm chủ tịch Hoắc thị kiêm chồng chưa cưới của Hoàng Ánh Nguyệt.

Trịnh Mỹ Liên: bạch liên hoa, nhan sắc thanh tú, đáng người bình thường, mưu mô xảo trá, nham hiểm hại người.

Trần Chí Trung: tra nam, miễn cưỡng đẹp trai, gia thế trung lưu, ngu ngốc, hèn hạ, ham mê tử sắc, là phá gia chi tử

Còn 3 anh nữa từ từ cho lên sau, bất mí là gồm 1 ảnh đế, 1 thượng tá và 1 nhà thiết kế

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đùng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Trong một phòng bệnh VIP, trên giường bệnh trắng, một cô gái đẹp như thiên sứ đang nằm đó. Chợt, cô gái trên giường mở mắt ra, đôi mắt tím mê ly mờ ảo lúc này tràn đầy kinh ngạc. Từ bên ngoài đẩy cửa vào, một chàng trai cao ngao lạnh lùng nhưng sâu trong đôi mắt là lo lắng. Khi nhìn thấy cô gái trên giường mở mắt nhìn mình, chàng trai mừng rỡ không thôi.

-Nguyệt nhi, em tỉnh rồi? Em đã thật sự tỉnh lại rồi....

-Em tỉnh rồi, anh hai

Nguyệt Băng ôm lấy Thiên Hàn mà bật khóc. Đến bây giờ cô mới dám chắc là mình đã sống lại, ông trời đã cho cô cơ hội làm lại thì cô nhất định sẽ nắm chắc lấy, phải sống cho thật tốt.

-Em không sao rồi, anh đừng lo. Em đã suy nghĩ kỹ rồi, sẽ sống thật tốt vì anh và vì gia đình.

Cô mỉm cười và nói. Bây giờ thì Thiên Hàn biết rằng em gái của mình đã trưởng thành rồi, đã không còn nhút nhát như xưa rồi. Anh đã có thể yên tâm hơn rồi. Hai anh em trò chuyện một lát thì Thiên Hàn phải về công ti xử lý công việc. Còn cô thì bước lại gần cửa sổ, ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài và suy

nghĩ.

"Đã được quay lại điểm khởi đầu thì tôi sẽ sửa chữa tất cả sai lầm. Nhất định sẽ không ngu ngốc nữa. Còn các người, tôi tuyệt không muốn dính líu đến."

'Cạch' - Từ bên ngoài bước vào là một chàng bác sĩ trẻ tuổi đẹp trai, đôi mắt nâu sau chiếc mắt kính gọng vàng sâu không thấy đáy.

Âu Thiên Duệ ngẩn ngơ ngắm nhìn cô gái đang say giấc trên giường. Cô như một thiên sứ tọa lạc trần gian làm cho Âu Thiên Duệ có cảm giác chỉ cần một cái chớp mắt là cô sẽ biến mất.

"Không cần, anh không cho phép. Cô không thể biến mất được"

Không kiềm lòng được, anh đưa tay chạm vào má cô mà vuốt ve. Như đắm chìm vào cảm giác mịn màng dưới tay, Âu Thiên Duệ không phát hiện Nguyệt Băng đã tỉnh giấc. Cô nhủ thầm, cô lạnh giọng hỏi

- Anh là ai? Sao lại ở trong đây?

- Tôi là Âu Thiên Duệ, sẽ là bác sĩ riêng chăm sóc cho cô, Hoắc tiểu thư

Dù bất ngờ nhưng anh rất nhanh lấy lại tinh thần mà trả lời cô. Còn cô thì đang đắm chìm vào trong suy nghĩ. Phải, Âu Thiên Duệ ngoài thân phận là chủ tịch Âu thị ra thì anh ta còn là một bác sĩ tài ba, có nhiều cống hiến lớn cho y học thế giới.

Rất nhanh cô thoát ra khỏi suy nghĩ, quay sang nhìn Âu Thiên Duệ, cô lên tiếng đánh thức anh ra khỏi sự chìm đắm

- Không biết khi nào tôi mới có thể xuất viện vậy bác sĩ Âu?

Dù cảm thấy mất mát khi nghe cô hỏi vậy nhưng Âu Thiên Duệ vẫn làm tròn bổn phận bác sĩ của mình

- Đợi sau khi có kết quả kiểm tra tổng quát, khẳng định chắc chắn rằng không còn gì đáng ngại nữa thì cô có thể xuất viện, Hoắc tiểu thư

- Cảm ơn anh, bác sĩ Âu

- Đó là việc tôi nên làm, cô không cần cảm ơn đâu, Hoắc tiểu thư

Mỉm cười ôn nhu, Âu Thiên Duệ đáp trả cô. Nói chuyện một lúc thì Âu Thiên Duệ có chuyện rời đi, cô cũng nằm xuống nghỉ ngơi. Chưa nằm được bao lâu thì cánh cửa lại bật mở ra và người bước vào là Hoàng Ánh Nguyệt - cô bạn thân của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Nguyệt Băng vừa nhìn rõ người bước vào là Hoàng Ánh Nguyệt thì đã bị cô nàng lao đến ôm chặt cứng làm cô dờ khóc dờ cười

- Nguyệt... Nguyệt... buông... buông ra... nghệt thờ... nghệt thờ....

- Bà có sao không? Có đau ở đâu không? Có khó chịu không?....

Và lược bỏ n từ 'Có ... không' của Ánh Nguyệt, cô chỉ mỉm cười mà không nói. Cuối cùng Hoàng Ánh Nguyệt cũng dừng điệp khúc 'Có ...không' của mình mà quan sát Nguyệt Băng. Sau khi chắc chắn là con bạn thân yêu của mình vô sự thì cô mới thở phào nhẹ nhõm

Biết rõ Ánh Nguyệt nghĩ gì, Nguyệt Băng lên tiếng

- Bà yên tâm đi, chết một lần mới biết ai tốt với mình, mới biết ai thật lòng với mình. Tôi sẽ không ngu ngốc nữa. Trên đời này còn nhiều chàng trai tốt hơn anh ta nữa mà thì cố gì tôi cứ phải đắm đuối vào anh ta. Tôi quyết định sẽ "lột xác", trở thành một Hoắc Lãnh Nguyệt Băng hoàn hảo hơn. Bà thấy sao?

- Tôi cầu còn không được nữa là. Tôi cứ sợ bà còn vương vấn tên khốn đó. Nếu bà buông được thì tôi mừng. Cố gắng dưỡng bệnh cho khỏe đi rồi tôi khao bà một bữa mừng bà lột xác.

Nhìn Hoàng Ánh Nguyệt tinh ranh cười nói, cô cũng vui vẻ. Vì vậy cô cũng trêu chọc Ánh Nguyệt

- Bảo bối, cưng thật là thương chỵ quá đi. Chỵ hứa sẽ nhanh khỏe lại để có thể đi chơi với cưng, không để cưng lẻ loi, cô đơn nữa đâu.

- Honey à, đã nói phải giữ lời đó. Honey mau sớm khỏe đi rồi về với người ta, em nhớ honey lắm đó

Cả hai vẫn vô tư cười đùa mà không hề biết có người đang đen mặt và có xu hướng bốc hỏa.

- HOÀNG ÁNH NGUYỆT - HOẮC LÃNH NGUYỆT BẮNG BUÔNG NHAU RA MAU

Hoắc Lãnh Thiên Hàn đen mặt bước vào kéo hai người đang ôm ấp nhau ra. Anh thật muốn điên nha, một là em gái quý báu một là cô vợ thân yêu, vậy mà cả hai vừa ôm ấp nhau vừa tán tỉnh lẫn nhau, sức chịu đựng của anh vượt mức giới hạn rồi đó

Tội nghiệp cho bạn nam nào đó, có uất ức nhưng không thể nói lẫn không thể bùng nổ được do đó là hai người phụ nữ anh yêu thương nhất sau mẹ anh nên đành cắn răng chịu đựng thôi. Số khổ số khổ aaaaa.....

Sau một tuần năn nỉ, dụ dỗ, ép buộc... cuối cùng Nguyệt Băng cô cũng được Thiên Hàn cho phép xuất viện. Thu dọn hành lý xong, cô bước ra khỏi phòng bệnh. Mỗi bước đi của cô đều có người ngắm nhìn vì trông cô như thiên sứ, da màu xanh biển càng tôn vẻ đẹp tinh khiết của cô.

Âu Thiên Duệ cũng không ngoại lệ. Suốt cả tuần nay anh luôn buồn phiền vì biết cô sắp xa mình, sau này anh làm sao để bên cạnh cô. Biết hôm nay cô xuất viện, Âu Thiên Duệ liền quảng công việc sang một bên, chạy đến chỗ cô. Nhưng vừa thấy cô thì liền si ngốc ngắm nhìn, đến khi cô đi khỏi cũng không hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Khi xe của Thiên Hàn về đến Hoắc gia, cô vẫn đang lo lắng. Đã lâu rồi cô không gặp ba mẹ mình, không biết họ sao rồi?.... Cứ như thế cho đến khi Thiên Hàn kéo cô vào trong nhà cô mới hoàn hồn.

- Con gái ngoan của mẹ, con về rồi.

Mẹ Hoắc ôm lấy cô mà nước nỡ, ba Hoắc tuy không nói gì nhưng cô biết ông đang rất buồn và đau lòng.

- Ba mẹ, con gái biết mình thời gian qua đã làm ba mẹ đau lòng, là con gái bất hiếu. Nhưng con hứa, từ bây giờ, con sẽ không như vậy nữa. Sẽ cố gắng học tập vì gia đình mình. Sẽ không vì loại người không ra gì mà làm ảnh hưởng đến gia đình. Con hứa nhất định con sẽ làm được, ba mẹ đừng lo.

- Con đã nói ra được thì ba tin tưởng con, đừng làm cho ba và mẹ con thất vọng. Nên nhớ, bên con luôn có gia đình

- Vâng, con biết rồi, thưa ba.

Cô ôm lấy ba Hoắc mẹ Hoắc mà biểu đạt lòng mình. Phải, kể từ bây giờ, cô không còn yếu đuối, nhút nhát như xưa nữa mà cô - Hoắc Lãnh Nguyệt Băng - sẽ trở nên mạnh mẽ, cứng rắn, không để ai đụng đến bản thân, gia đình và những người mà cô muốn bảo vệ nữa.

Sau đó, cô nói với ba mẹ Hoắc là cô muốn đi du học, cả hai người đều rất tán thành. Riêng Thiên Hàn có chút không nỡ vì anh không muốn xa em gái bé bỏng của mình. Nhưng việc cô đã quyết thì khó thay đổi. Ba ngày sau, cô kéo vali ra sân bay, ngược nhìn quê hương lần cuối, sau đó cất bước ra đi.

Khi Âu Thiên Duệ chạy đến sân bay thì máy bay đã cất cánh. Trong lòng tràn đầy mất mát, anh ngược nhìn theo chiếc máy bay và tự nhủ:

"Lần này anh để em ra đi vì tương lai của em. Nhưng sẽ không có lần sau đâu. Khi em trở về, anh sẽ không cho em có cơ hội chạy trốn đâu"

Năm đó, khi cô ra đi, cô được 17t

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

---Sáu năm sau - sân bay---

Tại lối ra của sân bay xuất hiện một cô gái tuyệt đẹp. Cô mặc một bộ đồ đơn giản nhưng cao sang. Quần jean, áo sơ mi đen tay dài được xắn lên, tóc nâu xõa dài, đôi mắt tím mê ly khuất sau cặp kính đen bản to, da trắng hồng tự nhiên, môi hồng không cần son. Một nét đẹp tự nhiên

Đang hồ hững nhìn quanh, chợt cô gái trở nên vui vẻ, đi nhanh về phía chàng trai mặc vest đen đang tựa vào chiếc xe hơi màu xám bạc. Cô gái tiến lên ôm chầm lấy chàng trai mà chàng trai cũng rất vui vẻ.

- Cuối cùng em cũng về rồi. Mừng em về nhà, Nguyệt nhi

- Em nhớ anh lắm, anh hai.

Cặp đôi có nét đẹp ngất ngưỡng kia không ai khác ngoài hai anh em Hoắc Lãnh Thiên Hàn và Hoắc Lãnh Nguyệt Băng. Sau sáu năm du học, Nguyệt Băng đã quay về.

- Minh về nhà thôi, tiểu thư của tôi

- Vâng

Sau đó, hai anh em lên xe về nhà mà cô vô tư không biết rằng mình lọt vào tầm nhìn sói già.

Hàn Ngạo Phong không ngờ mình sẽ nhìn thấy thiên sứ. Từ lúc cô bước ra, Hàn Ngạo Phong đã không thể dời mắt, nhìn cô thân thiết với tên kia, anh chỉ muốn xông lên tách hai người ra, giam cô bên mình mà thôi.

- Điều tra cô gái ban nãy cho tôi

Không quay lại, Hàn Ngạo Phong nói với trợ lý. Trợ lý 'ạ' một tiếng rồi nhanh chóng đi điều tra. Còn mỗi Hàn sói già đứng đó suy ngẫm

"Bé cưng, cưng phải là của anh. Người anh đã định thì sẽ chạy không thoát đâu. Em nên nhận mệnh đi."

Nở nụ cười như có như không, Hàn Ngạo Phong xoay người bước đi.

-----"-----"

Nói là về nhà chứ thật ra là cả hai đến thẳng Hoắc thị, lý do rất đơn giản là vì ông bà Hoắc đã quảng tập đoàn cho hai anh em để dắt nhau đi du lịch thế giới. Vừa bước vào Hoắc thị thì cô đã được tất cả mọi người chú ý, bởi ngoài Hoàng tiểu thư Hoàng Ánh Nguyệt thì cô là người con gái duy nhất đi bên cạnh Thiên Hàn mà không bị sao hết

Thiên Hàn dắt cô lên thẳng phòng họp hội đồng trên tầng 79. Bước vào phòng họp, Thiên Hàn dắt cô đến chỗ ngồi cạnh mình và giới thiệu

- Đây là Hoắc Lãnh Nguyệt Băng em gái tôi và cũng là vị chủ tịch giấu mặt bấy lâu nay của Hoắc thị - Queen.

- Chào mọi người, tôi là Queen. Tôi vừa từ nước ngoài về, do trước nay không được làm việc trực tiếp với mọi người nên bây giờ nếu có gì không hài lòng, mọi người cứ nói, không cần ngại. Mong rằng tất cả chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ

Cô đứng cạnh Thiên Hàn, dùng giọng điệu lạnh nhạt nhưng không cao ngạo mà nói chuyện với cổ đông. Chính vì điều đó mà khiến các vị cổ đông, kể cả người khó tính nhất, cũng có thiện cảm với cô. Tính ra, ngày đầu đi làm ở Hoắc thị của cô rất là suôn sẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Cùng lúc đó tại Âu thị, trong văn phòng chủ tịch, Âu Thiên Duệ ngắm nhìn những bức hình mà mình nhận được một cách mê say. Mà nhân vật chính trong bức hình đó không ai khác ngoài Hoắc Lãnh Nguyệt Băng. Cô đã quay trở lại thì cũng là lúc kế hoạch của anh bắt đầu. Âu hồ ly vừa nhìn bức hình của cô vừa cười tà suy nghĩ đến biểu hiện của cô khi cả hai gặp lại. Chắc rất thú vị!!

Không phải là anh không muốn đem cô về, giấu cô đi, để mình Âu Thiên Duệ anh ngắm nhìn yêu thương mà anh biết nếu anh mạnh mẽ can rờ cưỡng ép cô thì sẽ khiến cô rời xa mình nên anh sẽ từ từ khiến cô yêu anh, cam tâm tình nguyện ở bên anh

-----"-----"

Sau khi rời Hoắc thị, Nguyệt Băng lái xe đến Cafe Sound, nơi quen thuộc của cô và Ánh Nguyệt. Bước vào Sound, cô liền thấy Ánh Nguyệt đang vẫy tay với cô. Ngồi xuống đối diện Ánh Nguyệt, cô gọi một ly cafe.

- Bà về khi nào mà có thời gian gọi tôi ra đây vậy?

- Tôi vừa về. Thấy nhớ bà nên gọi ra gặp mặt được hổng
- Được được, đại tiểu thư của tôi. Bây giờ thì đi shopping với tôi nào

Thanh toán xong, Ánh Nguyệt lập tức kéo cô đi mua sắm

Tại trung tâm thương mại Star, Ánh Nguyệt kéo cô đi "tàn phá" hết khu vực này đến khu vực khác, làm cô không thể đi nổi nữa thì Ánh Nguyệt mới chịu tha cho cô. Cả hai ngồi nghỉ một lát rồi mới đi về, cô còn phải chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay của Hoắc thị nữa, đó là lý do cô để cho Ánh Nguyệt kéo cô đi khắp nơi.

----- "*****" -----

Buổi tối tại đại sảnh rộng lớn tại khách sạn The World.

Khách sạn xa hoa được thắp sáng bởi những ánh đèn vàng nhạt, trông khá là sang trọng, cao quý. Cánh cổng rộng lớn được mở ra, đón chào hàng ngàn chiếc xe đắt tiền. Khách sạn nằm ở trung tâm, muốn đến đó phải chạy xuyên qua con đường hai bên đều là hoa cỏ quý hiếm. Những chiếc xe dừng lại, bước ra đều là những ông chủ, phu nhân, tiểu thư của các tập đoàn lớn hoặc các cổ đông quan trọng. Ai ai cũng ăn mặc đẹp đẽ, hoa lệ. Trang sức trên người đều là những viên đá hay kim cương quý hiếm, nhìn qua khá là chói mắt đẹp đẽ. Mỗi một người đều có một khí chất riêng cho mình, nhưng có một cái họ giống y như đúc nhau là trên mặt luôn mang theo nụ cười giả dối, nịnh nọt. Mỗi người trên tay đều có ly rượu cho riêng mình, họ hết đi qua người này, lại đi qua tới người kia để xã giao. Bỗng nhiên mọi người động tác đều dừng lại, họ không cùng hẹn mà cùng nhìn về phía lầu một.

Bước xuống là hai người, một chàng trai và một cô gái. Cô gái được chàng trai ôm eo có vẻ đẹp tựa thiên sứ. Làn da trắng nõn đến ản ản phát ra ánh sáng chống lại ánh đèn mờ ảo. Đôi mày lá liễu tinh xảo. Hàng mi dài cong cong như cánh bướm rủ xuống, che phần nửa đôi mắt tím xinh đẹp. Chiếc mũi thon dài nhỏ nhắn như một tác phẩm hoàn hảo của Thượng Đế. Đôi môi nhỏ, đo đo khê cong lên một nụ cười mê hồn, kẻ cả nữ nhân ở đây cũng có vài phần mê mang. Mái tóc nâu suông mượt được uốn quăn. Cô mặt trên người bộ váy đen tuyền cúp ngực dài chấm đất, xẻ từ phần đùi trở xuống làm mỗi bước đi đều lộ ra đôi chân thon dài. Phía trên lộ ra xương quai xanh tinh xảo và chiếc cổ thon dài được đeo những viên cẩm thạch đen quý hiếm, nổi bật trên làn da trắng nõn khiến mọi người âm thầm nuốt một ngụm nước miếng. Chân đi giày cao gót cao màu đen. Nhìn qua y như thiên sứ đang bị vấy bẩn bởi sự tà ác của nhân gian, vô cùng quyến rũ. Mà người này không ai khác chính là Hoắc Lãnh Nguyệt Băng.

Ôm eo Nguyệt Băng là Hoắc Lãnh Thiên Hàn. Hôm nay anh mặc áo vest đen đắt tiền. Khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt sắc bén, hoàn hảo trên từng mi li mét.

Mỗi bước đi của cả hai đều khiến mọi người không thể dời mắt được. Cho đến khi cả hai bước lên sân khấu mà mọi người vẫn chưa thoát khỏi sự mê hoặc.

- Chân thành cảm ơn tất cả mọi người đã đến dự buổi tiệc kỷ niệm ngày thành lập của Tập đoàn Hoắc thị. Nhân đây tôi xin giới thiệu, em gái tôi Hoắc Lãnh Nguyệt Băng, hay còn gọi là Queen, chủ tịch thứ hai của Hoắc thị. Bây giờ thì buổi tiệc xin được bắt đầu, xin mời mọi người nhập tiệc cùng Hoắc thị.

Giọng nói trầm ấm nhưng lạnh lẽo của Thiên Hàn vang lên đánh thức mọi người. Kết thúc lời phát biểu của mình, Thiên Hàn cùng Nguyệt Băng bước xuống đại sảnh, cả hai cùng đi xung quanh chào hỏi các đối tác lâu năm của Hoắc thị. Từ lúc cô xuất hiện, đã có hai ánh mắt nóng bỏng nhìn cô không rời. Một là Âu Thiên Duệ, một là Hàn Ngạo Phong.

Hiện tại Âu Thiên Duệ rất muốn đem cô đi giấu, không để ai nhìn thấy vẻ đẹp của, anh muốn độc chiếm tất cả của cô. Đã sáu năm không gặp, cô còn ngày càng đẹp, càng cao quý lãnh diễm, cũng khiến anh ngày càng yêu cô hơn rồi. Có lẽ anh phải nhanh chóng khiến cô yêu anh, khiến cô trở thành Âu phu nhân thôi. Nghĩ vậy, anh nhanh chóng bước đến bên anh em nhà họ Hoắc, thân sĩ vươn tay ra

- Hoắc tiểu thư, không biết tôi có thể mời cô nhảy một điệu không?

- Đó là vinh hạnh của tôi, chủ tịch Âu.

Đặt tay mình vào tay Âu Thiên Duệ, cô cùng anh ta bước vào giữa sảnh khiêu vũ. Cả hai như một đôi tiên đồng ngọc nữ khiến người ta không thể rời mắt

Còn về phía Hàn Ngạo Phong thì anh đang cảm thấy vui sướng vì có thể gặp lại thiên sứ của anh. Tuy thông tin anh nhận được về cô rất ít nhưng cũng đủ để anh biết thiên sứ của anh có bao nhiêu hoàn mỹ, có bao nhiêu ong bướm vây quanh. Xem ra anh nên có kế hoạch bắt cô về làm Hàn phu nhân càng sớm càng tốt, và cũng phải diệt trừ ong bướm quanh cô thôi.

- Anh họ, anh thấy Nguyệt Băng thế nào? Em nói không sai đúng không?

- Uhm. Em nói không sai.

- Ánh Ánh, đừng nói là em muốn làm mai Nguyệt nhi cho Nhật Thiên nha?

Thiên Hàn từ đầu xuất hiện trong cuộc nói chuyện của Hoàng Ánh Nguyệt và anh họ cô Hoàng Nhật Thiên

- Hàn, anh thấy sao? Em thấy anh họ em và Nguyệt rất xứng đôi nha

- Uhm. Nhưng phải để cho Nguyệt nhi quyết định

Sau đó Thiên Hàn kéo Ánh Nguyệt vào khiêu vũ để Hoàng Nhật Thiên đứng đó

Hoàng Nhật Thiên vốn dĩ không quan tâm tới cặp đôi đó nên không nói gì. Bây giờ anh đang quan sát Nguyệt Băng

"Đây là cô bé ngày xưa sao? Em thay đổi nhiều quá. Nhưng không sao. Ngày xưa anh bắt đắc dĩ để em rời xa, bây giờ thì không. Anh sẽ giữ em bên mình, cột chặt em bên anh, không để em rời xa anh nữa."

Do Ánh Nguyệt và cô là bạn thân từ bé, hơn nữa cô lại là con nuôi của ba mẹ Hoàng, nên việc Hoàng Nhật Thiên biết cô từ bé là chuyện bình thường.

Trong góc khuất, Dương Minh Triệt cảm thấy ngày hôm nay đã làm cuộc đời anh bước sang trang mới. Anh vốn không muốn tham gia bữa tiệc này nhưng với sức ép của lão gia tử, anh đành phải đi. Hiện tại, anh cảm thấy mình cảm ơn lão gia tử một tiếng, vì nhờ ông mà anh gặp được cô. Kể từ lúc nhìn thấy cô, tim anh đã trật một nhịp, nhìn cô cùng người đàn ông khác khiêu vũ, anh cảm thấy khó chịu tức tối, nhìn ánh mắt của những tên đàn ông ở đây nhìn cô, anh muốn móc mắt họ ra, đem cô giấu ở một nơi chỉ anh nhìn thấy. Nếu đến lúc này, anh còn không nhận ra là mình yêu cô thì anh sống uổng cuộc đời này rồi. Có thể lúc trước anh không tin là trên đời này có tình yêu sét đánh thì bây giờ anh tin rồi. Nhưng anh cũng biết là bên cô khá nhiều ong bướm, anh nên chuẩn bị kỹ càng để bắt lấy tim cô mới được.

Bữa tiệc kết thúc trong nỗi niềm riêng của mỗi người, và đặc biệt là nữ chính của chúng ta không bao giờ ngờ là cô bị lọt vào tầm ngắm của một đám sắc lang trong diện mạo hàng hoàng, tử tế, cao ngạo. Nếu nữ chính của chúng ta biết thì chắc là cô ước mình sẽ không xuất hiện trong bữa tiệc đâu. Tiếc là nữ chính không hề hay biết nhaaa.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Trong văn phòng chủ tịch của Tập đoàn Hoắc thị, anh em nhà họ Hoắc đang ngồi đối diện nhau, một người thờ ơ lạnh lùng, một người bắt đắc dĩ

- Em nhất định phải sửa sang văn phòng lại sao? Không sửa được không Nguyệt nhi?

- Không cần giả ngốc với em. Văn phòng này, em phải sửa. Kháng nghị vô hiệu. Em đã cho mời Dark rồi.

Lý do mà Nguyệt Băng nhất định phải sửa văn phòng chủ tịch là do cô chúng mất cái phong cách trong phòng này. Nhìn tổng thể thì nó là một căn phòng màu xám đậm, ngoại trừ bàn làm việc, sofa, tủ đựng tài liệu và phòng nghỉ đơn giản thì không còn gì hết. Nhận xét duy nhất của cô là đơn giản đến chúng mất.

- Chủ tịch, nhà thiết kế Dark đã đến

Cô thư ký bước vào thông báo rồi lui ra. Sau đó một bóng dáng cao ráo, đẹp trai, có phần hơi ngây ngô bước vào. Không đợi hai anh em nhà họ Hoắc phục tinh thần thì bóng dáng kia đã nhào đến ôm chặt lấy cô.

- Băng Băng, nhớ Băng Băng quá. Lâu không gặp, Băng Băng có nhớ em hông?

- Đương nhiên là nhớ em rồi, Thiên Tịch. TịchTịch càng lúc càng đẹp trai ra nha

- Thế Băng Băng có thích không?

- Chị thích chứ. Đáng yêu quá đi

Cô và Dark mãi đùa giỡn mà bỏ quên một bức tượng sống. Khi cô nhìn qua thì mới chợt nhớ tới anh trai mình đang hóa đá.

- Đây là Dark, hay còn gọi là Dạ Thiên Tịch. Đây là anh trai chị Hoắc Lãnh Thiên Hàn

Giới thiệu xong, cô quay qua Dark

- Tịch Tịch giúp chị thiết kế lại toàn bộ căn phòng này nha.

- Cứ giao cho em đi, Băng Băng

*****Nv mới*****

Dạ Thiên Tịch: nhỏ hơn Nguyệt Băng 2t, quen nhau khi cô đi du học, trước mặt chị nhà ta thì rất ôn nhu, hay cười, đôi lúc ngốc manh nữa. Nhưng thật ra là người cứng cỏi, nhanh nhạy, là hacker có tiếng.

-----'-----

Sau đó, hai anh em cùng nhau sang phòng họp. Do là Tập đoàn cần có một người đại diện phát ngôn nhưng vẫn chưa tìm được nên hai anh em luôn cảm thấy đau đầu.

- Chủ tịch, về việc người đại diện phát ngôn cho Hoắc thị của chúng ta thì tôi có đề nghị là chúng ta mời Ảnh đế Nhật Khải được chứ? Dù sao anh ta cũng là người có địa vị xã hội, có tầm ảnh hưởng không nhỏ.

- Ảnh đế Nhật Khải sao?

Trong khi Thiên Hàn còn đang suy tư suy nghĩ về đề nghị trên thì Nguyệt Băng đã lên tiếng

- Ảnh đế Nhật Khải, còn gọi là Khương thiếu gia Khương Nhật Khải của Khương gia, đại gia tộc lâu đời. Anh ta ngoài có địa vị ở giới nghệ thuật còn rất có tầm ảnh hưởng đối với giới chính trị. Nếu anh ta đồng ý làm người đại diện phát ngôn cho chúng ta thì lợi ích mà chúng ta nhận được là không nhỏ

- Nếu em đã nói vậy thì chúng ta hẹn ngày gặp mặt với anh ta, sau đó bàn bạc chi tiết với anh ta sau. Bây giờ thì tan họp.

Sau cuộc họp, cô muốn tìm Thiên Tịch để mời đi ăn cơm nhưng thư ký lại thông báo là anh đã về chuẩn bị bản thiết kế. Cô nghe xong cũng không nói gì, thu dọn đồ đạc quay về nhà

-----'-----

Sau khi tắm xong, tóc vẫn còn ướt thì cô đã nhận được một cuộc gọi video. Vừa tiếp nhận cuộc gọi thì một giọng nói oanh vàng phát ra làm tai cô muốn nổ

- Băng Băng yêu dấu

- Hy Hy? Lý Mỹ Hy?

- Băng Băng hỏi vậy là sao? Không lẽ Băng Băng quên người ta rồi? Thật làm người ta đau lòng nha

Nói xong còn không quên đưa tay ôm ngực làm vẻ đau lòng. Nhìn cảnh đó khiến trái tim cô xuất hiện vài vạch đen. Nếu không phải biết rõ bản tính người kia thì chắc chắn cô nghĩ đây là kẻ giả mạo rồi. Những người không biết nhìn vào cảnh này chắc chắn sẽ rất sốc, không nghĩ là Lý đại tiểu thư Lý Mỹ Hy sẽ có mặt này

Lý đại tiểu thư Lý Mỹ Hy sinh ra trong một gia đình theo truyền thống quân nhân, tính tình thẳng thắn, kiêu ngạo khó gần, tàn nhẫn độc ác. Nhưng khi gặp cô thì như một đứa con nít 3 tuổi.

- Lý Mỹ Hy, bà dừng ngay cái hành động đó cho tôi. Bà chết ở đâu thời gian qua rồi bây giờ mới xuất hiện hả?

- Tôi bị anh trai bắt tham gia khóa huấn luyện của ông. Vừa hoàn thành xong là gọi cho bà liền đó.

- Ok. Vậy thì khi nào bà về đây?

- Chắc khoảng tuần sau tôi về. Không biết Hoắc mỹ nhân có ra rước gia hay không đây?

- Tôi sẽ ra. Ảnh Nguyệt sẽ đi cùng tôi. Nó nhớ bà lắm đấy

- Thật nhớ Ảnh Ảnh của tôi nha

- Vậy thì tuần sau gặp, giờ tôi đi làm việc. Bye bye

Tạm biệt xong, cô kết thúc cuộc gọi và quay sang soạn hợp đồng cho lần họp tác tới của Hoắc thị cùng Âu thị và Hoàng thị. Nhắc tới Âu thị làm cô thật nhức đầu. Không biết Âu Thiên Duệ bị làm sao mà từ sau buổi tiệc kỷ niệm cứ luôn diện lý do để gặp cô và bám không buông. Còn về Hoàng thị thì có Hoàng Nhật Thiên. Chắc là do cả hai lâu không gặp nên anh muốn gặp cô thường xuyên cô cũng không cảm thấy lạ. Nhưng mà biểu hiện của Hoàng Nhật Thiên cũng rất giống Âu Thiên Duệ nha, bám không buông. Hai người này thật làm cô đau đầu. Có lẽ cô nên nghĩ cách khiến họ yên ổn lại thôi.

Nếu nữ chính của chúng ta biết được vì quyết định ngày hôm nay mà dẫn đến sự đeo bám không buông và có phần ngang ngược của đám nam nhân đó thì chắc chị sẽ rất hối hận nha.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Lái xe thẳng đến Hoắc thị, vừa bước vào văn phòng thì cô nghe thư ký báo là Ảnh đế đã đến và anh ta muốn gặp cô. Không còn cách nào khác, cô đành đến phòng họp để gặp anh ta

- Chào. Nghe nói anh tìm tôi?

- Phải.

- Có chuyện gì?

- Tôi có thể đồng ý làm người đại diện cho Hoắc thị

- Với điều kiện?

- Tôi muốn biết thông tin của mẹ cô?

- Lý do?

- Khương gia vốn có 3 nam 2 nữ. Nhưng vào khoảng hơn 20 năm trước, con gái út của Khương gia đã bị mất tích. Dựa vào những tư liệu trong tay tôi, mẹ cô có khả năng là cô của tôi, con gái Khương gia.

- Mẹ tôi? Khương gia?

- Phải. Ý cô thế nào?

- Chiều nay tôi sẽ đưa anh đến gặp bà

Sau cuộc nói chuyện với Khương Nhật Khải, cô đã không còn tâm trí làm việc nữa. Mẹ cô có thật là con gái của Khương gia hay không? Đó vẫn là câu hỏi chưa được trả lời.

----- "-----"

Buổi chiều cô cùng Khương Nhật Khải về Hoắc gia. Vừa vào phòng khách, cô đã thấy mẹ cô đang nói chuyện vui vẻ cùng ba cô.

- Nguyệt nhi, con về rồi. Đây là...?

Mẹ Hoắc đưa mắt sang nhìn Khương Nhật Khải

- Đây là Ảnh đế Nhật Khải, hay còn gọi là Khương thiếu gia Khương Nhật Khải

- Khương.... Khương... Nhật Khải?

- Dạ phải. Mẹ, con có chuyện muốn hỏi mẹ?

Không đợi cô nói lên nghi vấn của mình, mẹ Hoắc đã đưa tay ngăn cản. Bà cho tất cả người làm ra khỏi phòng khách, bắt đầu kể lại chuyện xưa

- Mẹ vốn tên là Khương Mỹ Hoa, con gái út của Khương gia. Năm xưa vì một lần làm lỡ mà đối nghịch với ông ngoại con, mẹ đã bỏ nhà ra đi. Sau đó gặp ba con. Ba con không hỏi xuất thân của mẹ, đồng ý thu nhận mẹ. Do ở gần nhau nên lâu ngày sinh tình, mẹ và ba con đã kết hôn với nhau. Bao lâu nay mẹ không dám về Khương gia vì mẹ không còn mặt mũi để nhìn ông ngoại con

Bà vừa khóc vừa kể lại quá khứ của mình. Ba Hoắc ở bên cạnh an ủi vợ

- Cô út, ông nội nhớ cô lắm. Kể cả ba con cùng các cô chú đều rất nhớ cô út. Cô về đi, ông nội không giận cô, ông giận bản thân mình đã quá cố chấp để gây nên sự việc ngày hôm nay. Ông nội rất nhớ cô

----- "-----"

- Vậy tính ra, anh là anh họ của tôi?

- Chính xác là vậy

Hiện tại cả hai đang trong thư phòng, ngồi đối diện nhau mà nói chuyện. Đây có được xem là chuyện vui không? Khi Khương Nhật Khải tìm được cô mình, còn cô có "được" một người anh họ. Nhưng nếu cô nhớ không nhầm thì bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên kia cũng sắp xuất hiện, vô tình gặp được Khương thiếu gia đây liền quyết định phải quyến rũ được anh ta. Sau bao gian khổ, cuối cùng cô ta cũng được như ý, và sau đó là chuỗi ngày đau khổ của bản thân. Cô thật không có một chút cảm giác vui vẻ nào hết.

Bên đây Khương Nhật Khải cũng lâm vào trầm tư. Từ khi cô biết mình là em họ anh thì cô có vẻ không mấy vui vẻ, thậm chí còn vẻ bất đắc dĩ. Không lẽ anh làm người ta chán ghét đến thế sao? Nở một nụ cười ôn nhu nhất, anh nói ra nghi vấn của mình

- Hình như em không vui khi biết chuyện này?

- Không muốn cười thì đừng cười. Nó quá giả tạo.

Không trả lời anh, cô nhẹ nói ra một câu vạch trần sự giả dối trong nụ cười của anh sau đó bước ra khỏi thư phòng về thẳng phòng mình. Còn anh ngồi đó như một bức tượng, mặt nạ hoàn hảo của anh đã bị xé rách. Chỉ một cái nhìn, cô dễ dàng nhận ra anh đang đeo mặt nạ. Là do anh quá kém hay do cô quá thâm sâu, mặt nạ anh đeo bao nhiêu năm không ai nhận ra vậy mà cô có thể nhận ra. Xem ra, "cô em họ" của Khương Nhật Khải anh rất thú vị đây, anh muốn tìm hiểu cô rõ ràng hơn. Chết thật, làm sao bây giờ, hiện tại anh lại không muốn làm anh họ của cô nữa rồi.

"Mèo nhỏ, em đã gây cho anh hứng thú rồi. Em cũng là người duy nhất nhìn ra con người của anh thì em nên chịu trách nhiệm đi, mèo nhỏ."

Ps: chương này hơi ngắn nhưng bù lại chương sau các anh sẽ gặp nhau (trừ anh thượng tá chưa ra mặt), và chương sau bạch liên hoa sẽ lên sàn. Ai mong chờ nam 9 "gặp gỡ" nào? Ai mong bạch liên hoa lên sàn?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đứng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Buổi tối, tại đại sảnh của nhà họ Hoàng. Một buổi tiệc lớn đang diễn ra. Hôm nay là đại thọ 70 của ông nội Hoàng. Với thân phận là con rể - Hoắc Lãnh Thiên Hàn và con gái nuôi Hoắc Lãnh Nguyệt Băng của Hoàng gia nên cả hai phải có mặt từ sớm, phụ giúp ba mẹ Hoàng đón tiếp khách khứa.

Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục màu tím vô cùng tinh tế. Chất vải là tơ tằm dệt tay mềm mại đáng yêu. Đường may bó sát ôm lấy vòng eo mảnh khảnh. Thoạt nhìn quyến rũ nhưng vẫn không mất đi phần tế nhị, e ấp. Chân váy uốn thành từng nếp bông bồng bênh như một đoá hoa tuyết dập dềnh rủ xuống gót chân. Mỗi bước đi sẽ khiến đoá hoa lên xuống nhẹ nhàng nổi bật dáng người linh động, thoải mái. Điều cô thích nhất ở thiết kế này chính là đơn giản mà không đơn điệu. Thoạt nhìn thì cảm thấy tương đối bảo thủ nhưng lại không mất đi sự cao quý, cổ điển nịch hoặc, điểm nhấn là mười lăm viên rubi màu đen đính ở trên cổ áo. Thiên Hàn mặc một bộ vest bạc được cắt may tỉ mỉ tôn lên dáng người anh.

Bỗng, ánh đèn tối xung quanh tối đi, đèn trên sân khấu sáng lên, ông nội Hoàng bước lên giữa sân khấu

- Xin cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật của tôi. Không ngờ là lão già như tôi vẫn được mọi người nhớ đến. Bây giờ thì mời mọi người nhập tiệc.

Bắt đầu buổi tiệc luôn là khiêu vũ mở màn, hôm nay cũng vậy. Mà cặp đôi mở màn ngày hôm nay ngoại trừ Hoắc Lãnh Thiên Hàn và Hoàng Ánh Nguyệt mà còn có cô Hoắc Lãnh Nguyệt Băng và Hoàng Nhật Thiên. Mấy năm trước do Hoàng Nhật Thiên bận rộn sự nghiệp không trở về nên chỉ có anh hai cô cùng Ánh Nguyệt mở màn nhưng năm nay thì khác. Do cả hai cặp đôi đều là tuấn nam mỹ nữ nên rất được nhiều người chú ý, ganh ghét có, hâm mộ có, và tức giận cũng có. Ánh Nguyệt mặc một bộ lễ phục giống cô nhưng là màu xanh biển, còn Nhật Thiên là bộ vest màu xám

Nói đến tức giận thì còn ai ngoài các mỹ nam Hàn Ngạo Phong, Âu Thiên Duệ, Dương Minh Triệt, Khương Nhật Khải và Dạ Thiên Tịch chứ. Họ đều được mời đến dự buổi tiệc này bởi nói đi nói lại thì họ cũng là những người tuổi trẻ tài cao, năng lực xuất chúng nha. Sau khi kết thúc điệu nhảy, cô liền kéo Ánh Nguyệt sang một bên

- Chuyện gì vậy, Nguyệt?

- Cuối tuần đi đón Mỹ Hy

Vừa nhâm nhi một ly rượu cô vừa thông báo. Ánh Nguyệt quay qua cô, gương mặt hiện lên sự vui mừng

- Thật? Cuối tuần này Hy Hy về sao?

- Uhm. Hai hôm trước Mỹ Hy điện về báo

- Thật nhớ Hy Hy quá. Bộ ba chúng ta sắp đoàn tụ rồi

- Phải. Nhớ cô nhớ đó ghê

Trong khi cô đang trò chuyện cùng Ánh Nguyệt thì "đoàn" mỹ nam bước đến. Nhưng họ còn chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói yếu ớt, ngại ngùng vang lên

- Em...em có thể... khiêu vũ cùng anh chứ... Hoàng thiếu gia?

Theo phản xạ nên cô, Ánh Nguyệt và "đoàn" mỹ nam đều quay lại nhìn. Trước mặt họ là một cô gái trong bộ váy trắng thuần khiết, gương mặt thanh tú nay có phần e ấp, ngại ngùng. Phản ứng đầu tiên của họ là nhủ mi khó chịu bởi hôm nay sinh nhật ông nội Hoàng mà cô ta lại mặc váy trắng thuần là có ý gì? Mọi người xung đều bàn tán không lẽ cô ta không biết

- Xin lỗi, tôi không rảnh

Từ chối không cần suy nghĩ, lạnh lùng kèm theo chán ghét, Hoàng Nhật Thiên nói ra quyết định của mình. Còn Hoắc Lân Nguyệt Băng cô thì đang cảm thấy trái đất này quá nhỏ. Mới đây mà cô đã gặp bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên rồi. Xem nào, váy trắng thuần, gương mặt thanh tú nay xen lẫn ỳ khuất, bộ dáng đáng thương làm người khác muốn bảo hộ nha. Trong khi cô vẫn đang âm thầm quan sát bạch liên hoa thì Ánh Nguyệt đã lên tiếng

- Cô là...?

- Hoàng tiểu thư, tôi là Trịnh Mỹ Liên của công ti Trịnh thị

- Ra là Trịnh tiểu thư. Xin hỏi cô có biết hôm nay là ngày gì không?

- Hôm nay là sinh thần lần thứ 70 của Hoàng lão gia

- Cô biết hôm nay sinh thần của ông nội tôi vậy cô mặc bộ lễ phục trắng thuần là có ý gì vậy, Trịnh tiểu thư?

- Tôi... tôi... không có... ý gì hết. Hoàng... Hoàng tiểu thư, hãy tin... tôi...

Bạch liên hoa vừa nói vừa khóc, bộ dáng thê thảm không cần nói. Nếu không biết chuyện, nhìn vào cứ nghĩ cô ta đang bị Ánh Nguyệt ức hiếp áy. Lại giờ trở này, kiếp trước của cô thua là bởi trở này của cô ta. Cười lạnh, cô lên tiếng

- Trịnh tiểu thư

- À... vâng?

Cô ta ngược lên nhìn cô khó hiểu

- Nếu cô đã biết hôm nay là sinh của ông nội Hoàng thì tại sao cô lại ở đây khóc lóc?

- Tôi... tôi... Hoàng tiểu thư... cô ấy...

- Cô đừng bảo là Ánh Nguyệt chèn ép hay làm gì cô nha?

- Không có... nhưng...

- Ánh Nguyệt chỉ mới hỏi một câu mà cô đã khóc lóc như vậy, thật khiến người khác hiểu lầm và làm tổn hại danh dự của Ánh Nguyệt. Và cô cũng đừng khóc lóc trước mặt tôi, Trịnh tiểu thư. Tôi vẫn chưa nói gì nặng nề với cô hết, hơn nữa, những điều cô làm mới làm tổn hại danh dự của cô và gia đình cô đó, Trịnh tiểu thư.

Giọng nói không mặn không nhạt đều đều vang lên trong buổi tiệc, lột trần sự giả dối của bạch liên hoa. Cô ta bị mất mặt đến như thế không lẽ còn ở lại sao? Dĩ nhiên là không. Cứ tưởng bạch liên hoa đi thì sẽ không còn việc gì, ai ngờ "đoàn" mỹ nam lại không chịu yên nha. Họ là những người tuổi trẻ tài cao, đẹp trai giàu có thế mà bây giờ lại như những đứa trẻ tranh giành đồ chơi, tranh cãi nhau chỉ để khiêu vũ với cô

- Hoắc tiểu thư, anh có vinh dự mời em một điệu chứ? (Còn ai ngoài Âu hồ ly)

- Âu tổng, có nhảy thì Nguyệt Băng cũng nhảy với tôi trước mới đúng (Khương thiếu lên tiếng)

- Hai vị thật có "nhã hứng trò chuyện nha" (Tịch Tịch đáng yêu)

- Hoắc tiểu thư, tôi có vinh hạnh không? (Triệt ca thân sĩ mời chị Băng)

- Nguyệt Nguyệt chúng ta nhảy tiếp nha (Thiên ca dụ dỗ)

Trong khi 5 vị mỹ nam tranh giành, dụ dỗ lẫn tranh cãi nhau để mời cô nhảy thì Hàn sói già Hàn Ngạo Phong không nói một lời, cầm tay cô kéo ra khiêu vũ. Quả nhiên Hàn sói già đủ âm hiểm. Chính hành động đó khiến 5 mỹ nam của chúng ta đứng hình, nghiêng răng ken két, âm thầm ghi nợ chờ ngày trả thù. Dù sao thì cũng tội anh Phong lắm, sau này bị các mỹ nam kia chính "khá" thâm vì ngày hôm nay nha,.....

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đùng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sân bay quốc tế vào lúc 8h sáng, có hai cô gái xinh đẹp theo hai phong cách khác nhau đang đứng lố ra chờ người. Một cô gái theo phong cách nhí nhảnh, vui tươi trong quần jean xanh đen cùng áo thun lệch vai trắng, tóc nhuộm nâu đỏ cột cao, kính râm bản to che gần khuất gương mặt, kèm theo túi xách sành điệu bản giới hạn. Còn cô gái còn cách theo phong cách lạnh lùng quyến rũ, quần jean đen, áo thun trắng lửng hai dây, áo khoác đen kéo che eo, tóc nâu xõa dài, kính râm bản to che nửa mặt. Hai cô gái kia còn ai ngoài Hoàng Ánh Nguyệt và Hoắc Lãnh NguyệtBăng.

- Hy Hy sao chưa ra nữa, lâu quá đi

- Từ từ, vẫn còn sớm

Cô nhìn Ánh Nguyệt mỉm nhẹ, vẫn luôn như vậy, với người ngoài thì luôn là đại tiểu thư cao cao tại thượng, với bọn cô chỉ là cô bé mà thôi. Lúc này, từ trong sân bay, một cô gái mái tóc đỏ rực tự nhiên bước ra, quần jean xanh đen, áo somi trắng cột eo, kính bản to che khuất gương mặt, giỏ xách đỏ sồ lộng có hạn, khí chất cao ngạo. Vậy mà vừa nhìn thấy cô và Ánh Nguyệt thì còn đầu nữa, chỉ chớp một cái, cô gái đã chạy đến ôm chầm Ánh Nguyệt

- Ánh Ánh, nhớ Ánh Ánh quá đi. Ánh Ánh nhớ Hy Hy không?

- Ánh Ánh nhớ Hy Hy lắm đó. Tưởng Hy Hy quên Ánh Ánh rồi

- Không có đâu, Hy Hy thương Ánh Ánh nhất

Cả hai đang ôm ấp nhau thì chất giọng lạnh lẽo của cô vang lên như đóng băng cả hai

- Muốn tâm sự thì tìm chỗ khác, đây là nơi công cộng, ok?

- OK

Lên xe, cả ba phóng vọt đến bar K.O, đi thẳng vào phòng VIP 02, cô biết là hai cô nhóc này sẽ quậy một trận ra trò mới chịu. Vừa vào phòng là hai cô nàng kêu ngay một đồng rượu mạnh mà uống, sau đó là lắc lư theo nhạc. Tới hơn 3h sáng mới ngưng, sau đó cô rút đi ra, gọi đi 2 cuộc với một nội dung là Rước người về, ở bar K.O, phòng VIP 02 sau đó tiếp tục nhấp rượu và chờ đợi. Bước vào là 3 chàng trai mang phong cách khác nhau, một là anh trai cô Hoắc Lãnh Thiên Hàn đến rước vợ, một là Khương Nhật Khải đang đi chung với hai người kia và tiện thể đến đón cô, và cuối cùng là anh trai Mỹ Hy - Lý Dạ Diễm Lý thượng tá quyền cao chức trọng trong giới quân đội.

Tính ra cũng hơn 10 năm rồi cô không gặp anh trai Mỹ Hy (không tính kiếp trước), lần cuối cô gặp anh thì tính khí anh không khác bây giờ là mấy, vẫn lạnh lùng cao ngạo, với Mỹ Hy thì thêm phần dửng dưng. Hiện tại thì anh càng thêm phần thâm trầm, do rèn luyện trong gió bão mưa đạn thời gian dài khiến anh càng nội liễm hơn. Trong khi cô quan sát Lý Dạ Diễm anh thì anh cũng đang quan sát cô, từ cô bé ngày xưa hay cười ồm ồm, bây giờ cô trở nên quyến rũ lạnh lùng và khó đoán. Thời gian 10 năm quả là đủ để rèn luyện khiến con người trưởng thành hơn, cả anh, cả cô, Mỹ Hy và mọi người đều thay đổi.

- Đưa hai người họ về đi, không cần lo cho em. Em tự lo được

- Không được

- Không sao đâu anh hai. Em lớn rồi mà

- Em... Thôi được rồi, nhớ cẩn thận.

Nói xong, Thiên Hàn cùng hai người kia khiến hai cô gái đang say khướt về. Còn cô thì nghỉ tại phòng nghỉ của bar luôn.

Sáng hôm sau do có việc cần bàn với Khương Nhật Khải nên cô lái xe đến thẳng chỗ anh là việc. Không ngờ vừa lên đến nơi thì cô đã gặp một người vô cùng quen thuộc nha. Bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên với bộ đầm trắng quen thuộc, với tóc thắt lệch một bên, trang điểm nhạt cùng đôi giày búp bê khiến cô ta như một thiên sứ, nhưng có ai ngờ sau vẻ thiên sứ kia là bộ mặt thối nát như thế nào.

- Queen, cô đến tìm Khương thiếu sao?

- Phải. Nhưng anh ta đang bận. Tôi ngồi đây chờ là được

- Vậy cô muốn dùng gì không?

- Nước suối là được

- Đây. Của cô

- Thanks, Rosa

Rosa là quản lý của Khương Nhật Khải, cũng là người đề xuất việc hợp tác giữa hai bên nên đối với cô, Rosa không lạ gì. Trong thời gian chờ đợi Khương Nhật Khải, cô lấy đi ra giết thời gian, không ngờ là cũng bị làm phiền nha

- Hoắc tiểu thư, là cô sao?

- Uhm

- Cô làm gì ở đây, Hoắc tiểu thư?

- Trịnh tiểu thư, vấn đề tôi ở đây làm gì không liên quan đến cô thì phải?

- Xin lỗi... là tôi nhiều chuyện.... Mong cô tha lỗi, Hoắc tiểu thư

Cô cười lạnh nhìn bạch liên hoa trước mặt, lạnh lùng trò giả vờ yếu đuối kìm người đồng tình nữa. Nhìn xung quanh xem, ai ai cũng bàn tán hết, rõ ràng là cô ta muốn đem tiếng xấu bôi lên người cô mà.

- Trịnh tiểu thư, cô làm như vậy là ám chỉ tôi ủy khuất cô sao?

- Không... không có... Tôi không có... không có ý đó...

- Nhìn kia, ngoài miệng nói không có nhưng cô lại làm như sắp khóc, vẻ mặt sợ sệt nhưng tôi đã làm gì cô vậy. Trịnh tiểu thư, tôi thật không hiểu, tôi đã làm gì mà để cô nhắm đến tôi như vậy, tìm mọi cách tô đen danh dự của tôi. Tôi thật không hiểu

- Tôi không có.. Hoắc tiểu thư, cô hiểu lầm rồi...

Trong khi bạch liên hoa đang cố giải bày mọi chuyện thì một giọng nói nam tính xen vào

- Hiểu lầm? Tại sao tôi lại thấy cô luôn cố ý nhắm vào Nguyệt Băng vậy? Cô ấy đắc tội cô sao? Nếu chỉ có cô cùng cô ta nói chuyện thì tất nhiên người thiệt là cô dù cô đúng hay sai, còn nếu có Khương Nhật Khải nữa thì chỉ có cô ta thiệt mà thôi.

- Khương thiếu, tôi.... không có... ý đó mà... thật mà....

Cùng lúc này, một giọng nói nam tính nhưng lạnh lùng xen vào

- Chuyện gì mà ồn ào vậy Khải?

- Chút rắc rối nhỏ thôi. Sắp đi được rồi Diễm

- Nguyệt Băng em cũng tìm Khải sao?

- Phải

- Vật lát đi ăn cùng chúng ta, được không? Tôi, Khải và em

- Được

Người vừa đến không ai khác ngoài Lý Dạ Diễm, anh đến tìm Khương Nhật Khải để đi ăn không ngờ lại gặp bóng dáng quen thuộc ở đây. Do muốn tiếp xúc nhiều hơn với cô nên anh không tiếc đem Khương Nhật Khải ra làm lý do để rủ cô đi chung luôn. Thật ra sâu trong tâm anh, kể từ khi thấy cô ra sân bay đón em gái mình thì anh khắc sâu hình bóng cô vào lòng, hơn nữa anh đã có tình cảm với cô từ lâu, lần này trở lại anh phải nhanh chóng rước cô về Lý gia làm Lý phu nhân mới được, xung quanh cô quá nhiều ong bướm.

- Được rồi, mọi người giải tán đi. Còn cô Trịnh tiểu thư, Hoắc tiểu thư là người có địa vị như thế nào, tôi không nói mọi người cũng biết. Tôi mong không còn chuyện như thế này xảy ra nữa, cô cũng nên hiểu rõ vị trí của mình, đừng nên mơ tưởng những thứ không là của mình

Rosa tuy ngoài mặt là đứng ra giải tán mọi người nhưng cũng thầm nhắc nhở mọi người địa vị cả hai, bên nào nặng bên nào nhẹ để biết mà lựa lời nói cũng như cư xử. Còn về Trịnh Mỹ Liên thì đang cắn răng, nắm chặt tay, ánh mắt thù hận nhìn vào bóng lưng cô

"Địa vị, địa vị... Một ngày nào đó, tôi sẽ cướp hết mọi thứ của cô, bắt cô quỳ xuống xin tôi. Cô hãy nhớ đó Hoắc Lãnh Nguyệt Băng, tôi thề tôi nhất định bắt cô cầu xin tôi".

Sau đó cô ta mang theo tâm trạng bức tức hỗn loạn mà ra về

-----"-----"

Còn về phía cô, sau khi ăn trưa cùng hai người kia thì Lý Dạ Diễm đưa coi trở về, trên đường cả hai rất ít nói chuyện nhưng đề tài thảo luận lại rất hợp ý nhau. Về đến công ti, khi cô vừa xuống xe thì Lý Dạ Diễm kêu cô lại, theo phản xạ cô quay người lại thì một cảm giác mềm mềm lạnh lạnh thoáng qua môi cô. Trùng mắt nhìn người vốn mang tiếng lạnh lùng cao ngạo kia đang cười híp mắt, ngoài trùng và trùng thì cô không thể làm gì anh hết.

- Em mà nhìn nữa thì anh sẽ hôn tiếp đấy bảo bối

- Anh...

Vừa nói dứt lời thì anh cắn nhẹ lên môi cô một cái, khuôn mặt vốn lạnh lùng của cô "bùm" một cái liền trở nên đỏ hơn. Biết không thể làm gì lại tên hồ ly kia, cô xoay người bước đi trong tâm trạng tức tối xen lẫn ngại ngùng, đó là nụ hôn đầu của cô nha.

Còn tên hồ ly vừa cướp đoạt nụ hôn đầu của người khác thì đang cười vô sỉ, nhìn theo bóng lưng cô mà thì thầm

"Bảo bối, em trốn không thoát đâu. Em chỉ có thể là của anh thôi, bảo bối à!!!".

Và phóng xe chạy đi mất

Ps: chương sau có H.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Số cô đúng là số khổ mà, hôm trước vừa đắc tội nữ chủ bạch liên hoa, hôm sau liền bị nữ chủ cho người xử. Chuyện là sáng sớm cô vừa ra khỏi nhà liền có hai anh mặc đồ đen "mời" cô đến một nơi. Vừa đến thì cô đã "được" trói chặt tay chân lại, xung quanh cô là một bọn lưu manh dê tiện đang nhìn chăm chăm vào cơ thể cô. Tuy vậy, cô vẫn giữ được bình tĩnh để nói chuyện với nữ chủ nha

- Trinh tiểu thư, cô đây là có ý gì?

- Tôi nào có ý gì, tôi chỉ mời cô quay phim thôi, Hoắc tiểu thư?

- Phim? Phim gì? Cường dâm sao? Nhân vật chính là tôi, đúng không?

- Quả nhiên là Hoắc tiểu thư thông minh. Nhưng cô không nên cướp đi thứ tôi yêu thích.

- Cô không sợ tôi trả thù?

- Trả thù? Cô thoát khỏi đây rồi hãy nói

Vừa nói cô ta vừa tiêm thuốc kích thích vào cơ thể cô. Sau đó cô ta nở nụ cười dê tiện

- Cô từ từ mà hưởng thụ đi

"Rầm" Cửa bị phá tung, từ bên ngoài, cô thấy vài bóng dáng quen thuộc

- Mang cô ta đi

Hàn Ngao Phong cảm phần nói. Nếu không phải người của anh theo cô thông báo thì chắc anh sẽ không biết cô bị gì đâu. Lý Dạ Diễm nhanh chóng lấy áo khoác phủ lên người cô, ôm cô rangỏi Trong một căn biệt thự xa hoa. Căn phòng rộng lớn được trang trí với những vật liệu quý giá, trên giường có bốn bóng dáng đang quấn quýt lấy nhau. Đèn được tắt tối thui càng tăng thêm vẻ ám muội. Dưới sàn nhà, quần áo bị quần bừa bãi. Lý Dạ Diễm khẽ hôn lên đôi môi người con gái tuyệt trần đang nằm dưới thân mình. Đầu lưỡi khẽ đùa với miệng ngọt mềm mại trong khoang miệng cô một lúc rồi lén tiếc dời đi. Môi anh hôn dần xuống xương quai xanh tinh xảo của cô rồi dời xuống một bên đầy đặn. Mỗi nơi anh đi qua đều để lại những ấn kí đo đỏ khả nghi. Hàn Ngao Phong miệng hàm chứa một bên nụ hoa, hết nút vào rồi lại cắn cắn. "um." Cô không chịu nổi được mà khẽ rên rỉ. Tiếng rên rỉ của cô chẳng khác nào một lời cổ vũ cho Hàn Ngao Phong. Anh một tay nắm lấy bộ ngực sữa của cô, không ngừng xoa nắn, nắn ra thành các hình dạng, một tay theo bụng bằng phẳng trượt xuống vùng thần bí. Một ngón tay khẽ xoa xoa, ấn ấn hạt trần châu xinh đẹp. "ân...ư..." Cô không chịu nổi kích thích, mặt động tiết ra dâm dịch ngọt ngào. Khương Nhật Khải cười khẽ "bé cưng, em đúng là vật nhỏ nhạy cảm" sau đó đầu lưỡi khẽ trượt xuống bụng, làm ướt lỗ rốn của cô. "um.ân." Đầu lưỡi khẽ đùa, trượt xuống nơi mặt động xinh đẹp liếm hết tất cả dâm dịch mà cô tiết ra. Sau đó, đầu lưỡi khẽ xâm nhập vào u huyết thần bí của cô. "ừ.." Khương Nhật Khải gầm lên một tiếng, bên trong u huyết đầy nước như có hàng ngàn cái lưỡi nhỏ đang liếm lấy cái lưỡi anh, khiến anh thỏa mãn không thôi. Khương Nhật Khải rút ra cái lưỡi, đưa dương vật to đùng, đang căng cứng, nổi đầy gân xanh của mình trước cửa u huyết đầy nước của cô, khẽ hút một cái.

"A!" trong mơ màng, cô chỉ cảm thấy một cổ đau đớn khôn cùng, có cái gì đó rất to, nóng nóng đang vọt vào trong cơ thể cô. Một bên, Lý Dạ Diễm cùng Hàn Ngao Phong vuốt ve cơ thể cô, chăm lừa trên cơ thể cô, cố gắng dời lực chú ý đi, rốt cuộc, cũng thành công. Cô không còn cảm thấy đau nữa mà thay vào đó là cảm giác cần trưởng, khó chịu, vì thế, cô nhẹ lắc người nhưng chính hành động đó lại khiến Khương Nhật Khải thở phào nhẹ nhõm. Rút ra dương vật phần nữa, sau đó không thương tiếc mà đâm sâu vào thân thể cô. "A!... um..." cô đau đến nỗi không nói nên lời, vật thể lạ đó đâm rất sâu vào tử cung của cô, hai miếng thịt phía dưới còn bị hai thứ gì đó đánh vào. Khương Nhật Khải một lần nữa rút ra rồi lại đâm sâu vào, càng lúc càng nhanh, tiếng rên rỉ cùng tiếng gầm nhẹ liên tục vang lên trong căn phòng đen tối. Hai tay của anh nắm lấy đầu nhũ hoa của cô, liên tục vò vò chà sát. Ravào hơn một trăm hiệp, Khương Nhật Khải rốt cuộc đâm sâu vào tử cung của cô, bắn hết tinh hoa của mình vào trong đó. "um." cô chỉ cảm thấy một

dòng nước ẩm đang chảy vào tử cung của mình, rất kích thích khiến cô rên rỉ. Cô chỉ cảm thấy mỗi một trần lan, cô chỉ muốn chìm vào giấc ngủ sâu hơn nữa nhưng có lẽ là không được rồi...

Khương Nhật Khải vừa lui ra khỏi người cô thì Lý Dạ Diễm xoay người cô lại, đâm sâu vào mật huyết của cô. "A !" Đôi môi ẩm nóng từ vành tai hôn dọc theo gò má, rồi xuống cổ, đến xương quai xanh, cuối cùng lại dừng trên bộ ngực sữa mềm mại lưu lại từng dấu hôn đỏ hồng.

Cô bị Lý Dạ Diễm kích thích thoáng thả lỏng thân mình. Cô theo bản năng nâng eo, vô tình làm ra hành động phối hợp khiến ai đó vô cùng vui mừng. Lý Dạ Diễm bắt đầu nhích lên từng chút một. Vách tường nộn thịt dường như đã dần quen với dị vật của anh. Yêu dịch tiết ra càng lúc càng nhiều, mở đường cho anh tiến sâu vào bên trong. "U... A... Diễm..." Sau khi quen dần với cảm giác đau đớn ban đầu, thì trong người cô bắt đầu cảm nhận được một trận sáng khoái cùng chờ mong mơ hồ. Cô thậm chí bắt đầu hành động chậm rãi của anh, không khỏi buồn bực rên rỉ một tiếng. Lý Dạ Diễm cười khẽ một tiếng, anh hơi lùi về phía sau, khiến phần thân từ từ rút lui khỏi nộn thịt. Cô cảm nhận được dị vật nóng bỏng từ từ rời khỏi cơ thể. Trong lòng sâu sắc cảm thấy một khoảng hư không vô cùng khó chịu. Thế nhưng, cô còn chưa kịp tức giận một tiếng thì anh lại bất ngờ đâm vào bên trong. Không còn câu nệ rút ra, đâm vào mấy lần. Tốc độ lại càng lúc càng nhanh. "A... U... A..." Cô hé miệng rên rỉ ra tiếng. Rất biết phối hợp cong lên eo nhỏ, đón nhận từng đợt sóng triều mãnh liệt do anh mang lại.

- Diễm... Diễm... A... Um...

- Bảo bối... Ngoan... Um...

Lý Dạ Diễm cũng không kiềm lòng được rên rỉ một tiếng. Dưới thân lại càng mãnh liệt ra vào, hoà quyện cùng yêu dịch ồ ạt tiết ra từ cơ thể cô tạo ra những âm thanh vô cùng dâm mỹ. Tiếng da thịt va chạm vào nhau, tiếng cơ thể dây dưa cùng dịch mật quả thật khiến người ta mặt đỏ tai hồng không dám nhìn thẳng. Sau khi ra vào hơn trăm hiệp, cuối cùng Lý Dạ Diễm cũng chịu phóng tất cả vào cơ thể cô. Cứ tưởng như đã xong nhưng thật ra là không phải vậy.

Hàn Ngạo Phong hưng hăng hôn môi cô, hai tay không an vị mà đi chuyển. Một tay xoa nắn bầu ngực căng tròn của cô, một tay thì luồn xuống nơi tư mật. Bàn tay thô ráp của anh miết nhẹ vùng bí ẩn, làm cô rùng mình khe khẽ. Anh dần hôn xuống bắt đầu từ trán xuống khóe mắt và cổ. Nơi nào môi hắn đi qua là sẽ để lại vô số vết ngân trên cơ thể cô. Thấy bên dưới của cô đã ẩm ướt nên anh đưa một ngón tay của mình vào mật huyết của cô đưa đẩy. Đợi tới khi cô thích ứng hẳn mới đưa thêm một ngón tay nữa vào, hai ngón tay trong động huyết đi lại rất tự nhiên. Chịu kích thích như vậy, cơ thể cô lại nhanh chóng co rút, cô kêu lên những tiếng rên vô cùng mê hoặc.

- A... không được... Em... không được rồi!...

Hàn Ngạo Phong nghe vậy, nhanh chóng rút tay ra khỏi huyết động của cô, vươn tới bên tai cô thì thầm.

- Gọi tên anh...

Sấp lên đến cao trào mà anh lại đi ra, cô vô cùng khó chịu, vặn vẹo cơ thể, nước nở.

- Phong... Phong.. cho em, cho em... a.

Hàn Ngạo Phong nghe xong thì cười cười đến nguy hiểm, lật người, để cô cười lên người mình, cười vô cùng gian manh. Cô cúi xuống, nhìn thấy phần thân cực đại xanh tím, sưng to và đang ngẩng cao đầu vô cùng dũng mãnh. Ánh mắt của cô co rút mạnh, nhìn anh thư sinh như vậy... không ngờ....

Cô nhăn nhó nhìn anh, anh nắm lấy vòng eo thon nhỏ của cô, khẽ nhấc lên rồi vô tình thả xuống. Cô cảm thấy phía dưới của nàng như rách ra, của anh dội sâu tới tận cùng, cô kêu lên "A!". Hàn Ngạo Phong lại lật người cô xuống, dán môi mình lên bộ ngực sữa mà điên cuồng cắn mút, lại khẽ đưa người, tiến sâu vào cơ thể cô. Phần thân cực đại của anh chen chúc với từng lớp thịt non mềm, cực đại khoái cảm làm cho cả cô và anh đều rên lên...

Đang chìm đắm trong hải triều, ai ngờ Hàn Ngạo Phong lại dừng mãnh tiến tới. Thấu tới tận thành cổ tử cung của cô làm cô thét lên và lên cao trào. Mật huyết của cô vì lên cao trào mà nhanh chóng co rút lại, anh thấy vậy liền nhanh chóng lật động trong cơ thể cô. Được mấy lần mà lần nào cũng dội sâu đến tận cùng, cuối cùng, khi chất lỏng của cô phủ lấy anh, anh mới hét 1 tiếng rồi điên cuồng phun vào trong cơ thể cô tinh hoa của mình.

Trong căn phòng hôn ám, tiếng thở dốc rên rỉ cùng tiếng gầm nhẹ không ngừng vang lên... Đêm... còn rất dài a.. Quả là một đêm điên cuồng.....

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Sáng sớm hôm sau, khi vừa tỉnh dậy, cô liền cảm thấy cả cơ thể như bị xe cán qua rất nhiều lần vậy. Trên cơ thể, trong cơ thể, trong căn phòng đầu đầu cũng có chất lỏng màu trắng đáng nghi, hơn nữa là trên drap trải giường trắng tinh kia có một vết máu đỏ nổi bật, trên cơ thể cô thì đầy dấu hôn ngân, cạnh cô có ba chàng trai vừa có quyền vừa có tiền vừa có sắc đang ngủ say trong tình trạng lơ đãng. Cho dù là dùng đầu gối cũng biết chuyện gì xảy ra tới hôm qua.

- Bảo bối, em thức sớm thật, ngủ thêm lát nào

Giọng nói khàn khàn nam tính đầy quyến rũ vang lên kèm theo hành động vươn tay ôm ngang eo cô kéo cô nằm vào lòng mình. Chưa kịp để cô hết ngỡ ngàng thì có thêm hai cánh tay khác tiến vào ôm cô và các cánh tay này khá là không yên phận

- KHƯƠNG NHẬT KHẢI, LÝ DẠ ĐIỂM, HÀN NGẠO PHONG. RÚT MÓNG VƯỢT CỦA CÁC NGƯỜI RA NGAY

- Chắc, bảo bối, bình tĩnh nào. Tức giận không tốt cho sức khỏe đâu

- Đứng đây bé cưng, không nên tức giận làm gì

- Ngoan nào, tức giận hại thân

Hàn Ngao Phong vừa nói vừa đưa tay vuốt ngực cô với mỹ danh là giúp cô hạ hỏa nhưng lại trấn trợn ăn đậu hủ của cô.

- Bảo bối, em khoan tức giận đã. Bây giờ việc em cần làm là chịu trách nhiệm với bọn anh

- CHỊU TRÁCH NHIỆM???

- Phải nha. Tầm thân xử nam của bọn anh đều bị em lấy rồi, em phải chịu trách nhiệm nha

Ông trời ơi, ông hãy một sét đánh chết cô đi. Người bị hạ thuốc là cô, người bị ăn là cô, người đáng ra nên chịu trách nhiệm là họ có sao lại biến thành cô.

- Chúng ta đều là người lớn mà đúng không?

- Đúng (đồng thanh tập 1)

- Chuyện đêm qua không ai đoán trước được đúng không?

- Đúng (tập 2)

- Tất cả chúng ta đều là.... lần đầu đúng không?

- Đúng (tập 3)

- Vậy chúng ta đều huề nhau. Không cần chịu trách nhiệm đâu ha?

- KHÔNG (tập 4)

- Tại sao?

- Bảo bối, em đây là muốn không chịu trách nhiệm nha (Khương Nhật Khải mặt dày)

- Bé cưng, em đây là muốn anh đến Hoắc gia ăn vạ để cho mọi người đều biết đúng không? (Hàn Ngao Phong lưu manh)

- Băng nhi, em nghĩ em thoát khỏi anh sao? Người anh đã định thì sẽ chạy không thoát. Em nhận đi bảo bối (Lý Dạ Điểm vô si)

Nhìn ba người trước mặt, cô cảm thấy có rất nhiều vạch đen chảy xuống đầu cô. Cô không quen họ, cô không quen họ.... cô tự thôi miên chính mình là không quen ba kẻ mặt dày vô si trước mặt này. Không một lời nói, cô nhanh chóng mặc đồ và chạy đi, không để họ kịp phản ứng.

- Chắc, bé cưng chạy nhanh thật

- Bây giờ các người tính sao. Thông tin tôi nhận được là hiện tại ngoại trừ ba người chúng ta thì còn có Hoàng Nhật Thiên, Dạ Thiên Tịch, Âu Thiên Duệ, Dương Minh Triệt cũng đang bắt tay vào tìm cách chiếm lấy Băng nhi đấy. Mà tôi cũng nói luôn, Hoàng Nhật Thiên có lợi thế là cô em họ Hoàng Ánh Nguyệt của anh ta, Dạ Thiên Tịch với vẻ bề ngoài đáng yêu làm Băng nhi yêu thích, Âu Thiên Duệ cùng Dương Minh Triệt thì có lợi thế là tên bạn thân - anh trai Băng nhi - Hoắc Lãnh Thiên Hàn. Bốn tên đó dựa vào lợi thế có sẵn để tranh giành Băng nhi, chúng ta cũng có thể. Các người suy nghĩ đi.

Lý Dạ Điểm vừa mặc đồ vừa nói ra thông tin mà mình có. Khương Nhật Khải cùng Hàn Ngao Phong đều lâm vào trầm tư. Lý Dạ Điểm nói đúng, bốn người kia có lợi thế riêng, họ cũng vậy. Lý Dạ Điểm có cô em gái Lý Mỹ Hy, Khương Nhật Khải có vị trí anh họ, Hàn Ngao Phong có cách thức khiến cô quan tâm. Mỗi người một lợi thế, mỗi người một cách thức. Để xem đến cuối cùng ai mới là người chiến thắng? (Người thắng là chị Băng chứ ai. Không cần làm gì cũng có 1 "đoàn" mỹ nam. Thật hám mộ a)

-----"-----"

Quay về nhân vật chính của chúng ta, hiện tại cô đang nằm trong phòng của mình ở Hoắc gia với cơ thể đau nhức. Cũng phải thôi, bị hành suốt một đêm rồi còn phải bỏ chạy nữa thì làm sao không đau không nhức. Về việc cô bị bạch liên hoa bỏ thuốc đã bị cô quăng lên chín tầng mây rồi, cô đang suy nghĩ làm cách nào để trốn mấy tên kia. Đang suy nghĩ thì điện thoại của cô vang lên

- Alo
- "Băng Băng, đi shopping không? Có Hy Hy nữa"
- Bây giờ sao? Ở đâu?
- "TTTM ROSE"
- Ok. Đợi tui 30p. 30p sau tui đến
- "OK"

Cúp máy xong, cô lết cái "thân tàn ma dại" vào phòng tắm. Cuối cùng cô chọn một cái quần jean đen, áo somi đen, tóc cột cao. Nhìn thanh lịch sang trọng nhưng không kém phần quyến rũ bằng giá.

TTTM ROSE

Vừa đến nơi là cô đã thấy Hoàng Ánh Nguyệt cùng Lý Mỹ Hy đang đứng đợi cô. Nhanh chóng bước đến chỗ họ, cô cười nói

- Sao hôm nay có hứng thú shopping vậy?
- Đi mua trang phục dạ hội
- Dạ hội? Tiệc?
- Uhm. Là tiệc đính hôn của Hy Hy

Cô bắt ngờ quay sang nhìn Mỹ Hy

- Quyết định rồi sao?
- Uhm

Hôn phu của Mỹ Hy cũng là người trong quân đội, là cấp dưới của Lý Dạ Diễm, chỉ dưới quyền anh ta. Hôn phu của Mỹ Hy là Quang Kiệt, anh ta yêu Mỹ Hy từ lâu, vì Mỹ Hy mà tham gia quân đội, hy sinh thậm lạng bên cô ấy. Sau bao nhiêu năm bên nhau, chiến đấu cùng nhau, Mỹ Hy đã chấp nhận tình cảm của Quang Kiệt. Cô thật tâm chúc phúc cho họ

Quay lại vấn đề chính, bây giờ cả ba đang trong khu mua sắm, oanh tạc toàn khu vực. Sau mấy tiếng đồng hồ tàn phá, cuối cùng cả ba cũng chọn ra cho chính mình một bộ dạ phục hợp ý nhất. Bây giờ chỉ còn chờ đợi đến buổi tối để tham dự buổi lễ đính hôn thôi. Cô cảm thấy khá là nhức đầu, buổi sáng vừa chạy trốn khỏi đám người Lý Dạ Diễm, ngày mai cô lại phải giáp mặt với bọn họ rồi. Cô cảm thấy cuộc đời phía trước mình dần trở thành màu đen. Số cô sao mà khổ quá

Trong buổi tiệc đính hôn kia liệu còn có ý gì ngoài ý muốn không? Liệu "đoàn" mỹ nam của chúng ta sẽ phải gặp thử thách gì để cướp được tâm của chị Băng nhà mình?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Biệt thự nhà họ Lý

Trong sảnh chính người người ra vào, trên mặt ai cũng mang theo nụ cười, nhưng ai thật ai giả khó mà nói được. Từ bên ngoài bước vào 2 nữ 2 nam bước vào. Bốn người này còn ai ngoài Hoắc Lãnh Thiên Hàn, Hoắc Lãnh Nguyệt Băng, Hoàng Ánh Nguyệt và Hoàng Nhật Thiên. Đêm nay cô trang điểm khá tỉ mỉ, điểm nhấn là mắt, cô bôi 1 chút nhũ bạc lên mí mắt, khiến mắt đẹp to tròn lại thêm long lanh và vài phần quyến rũ, mí mắt vốn dĩ đã cong dày và dài nên không cần quét thêm thứ gì, cô bôi 1 chút phấn trên đôi gò má xinh xinh làm nó hồng hào nhưng lại trông rất tự nhiên, môi hồng căng mọng được thoa thêm 1 chút son hồng, làm người khác nhìn vào sẽ liên tưởng đến trái đào chín mọng thơm ngon đang chờ người thưởng thức. Tóc cô được búi lại, dùng 1 cây trâm bạch ngọc cố định, để lộ ra cái gáy trắng mịn, 1 vài sợi tóc không an phận rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, bộ váy cô bây giờ thêm vài phần tà mị. Khoác lên người bộ đầm dạ hội màu tím bạc tay ngắn, đuôi váy thêu hình hồ điệp tung bay, cổ áo xẻ sâu làm bộ ngực no tròn như ẩn như hiện dưới lớp áo, giữa cổ áo đính 1 con hồ điệp thay cúc áo, cổ định cổ áo, khiến nó không quá lộ liễu. 2 bên tay áo cũng đính hồ điệp nốt, trên cổ còn đeo thêm 1 chuỗi ngọc trai màu đen, cô như hồ điệp thoát ẩn thoát hiện khiến người mê muội. Bộ váy ôm sát thân hình tuyệt mỹ, phô bày hoàn toàn những đường cong mê người, đôi tay trắng nõn như ngọc thạch, đôi chân dài thon thả, cả người toát lên mùi thơm tự nhiên dễ chịu. Ánh Nguyệt hôm nay mặc bộ váy liền thân cổ àu lam bạc, phía sau lại hở lưng hình chữ v, mái tóc dài uốn lượn như sóng biển, buông xõa, che đi phần lưng bị thiếu vải đó. Bên vai còn cài 1 đóa hoa bằng voan màu đen, 1 vài chuỗi ngọc trai được đính vào bông hoa kia vắt lên cái cổ mảnh khảnh xinh đẹp của

cô. Bộ váy ôm sát thân hình tuyệt mỹ làm từng đường cong của cơ thể hiện rõ nét. Cô trang điểm nhạt, nhưng rất tự nhiên, trọng điểm nhấn trên khuôn mặt là mắt, làm cho ánh mắt trong suốt như hồ nước mùa thu của cô càng thêm quyến rũ, mùi nước hoa nhàn nhạt ngọt ngào lan tỏa khắp người cô. Cô như được ánh sáng bao bọc, rực rỡ kiêu sa như nữ thần tôn quý. Còn về phần Thiên Hàn và Nhật Thiên thì là hai bộ vest đen cắt may tỉ mỉ ôm lấy cơ thể chuẩn đến hoàn hảo làm tôn lên dáng người.

Không lâu sau đó, từ trên lầu hai, cặp đôi nam nữ chính của buổi tiệc ngày hôm nay xuất hiện. Lý Mỹ Hy mặc bộ dạ phục màu xanh nhạt, chân đi giày thủy tinh cao gót, trong tay còn cầm túi xách màu xanh dương, trên đầu cũng là kẹp tóc màu xanh, đáng yêu và cao quý. Quang Kiệt thì một bộ âu phục màu trắng cao quý lịch lãm. Sau khi tuyên bố đính hôn, Mỹ Hy cùng Quang Kiệt dắt tay nhau đi chào hỏi từng vị khách mời.

Cô đang quan sát nhân vật chính thì có một vòng tay ôm lấy eo cô, cảm đặt lên vai cô, giọng nói rầu rĩ cất lên

- Băng Băng không để ý em
- Tịch Tịch đáng yêu như thế làm sao mà chị không để ý chứ
- Xạo. Từ lúc vào đến giờ, Băng Băng không ngó đến em

Nói xong còn kèm theo bộ dáng ủy khuất của nàng dâu nhỏ đứng trước mặt cô làm cô dờ khóc dờ cười.

- Là do chị không nhận ra Tịch Tịch thôi. Hôm nay Tịch Tịch rất đẹp trai nha
- Băng Băng nói thật không?
- Thật mà

Đang có dở dành Dạ Thiên Tịch thì Lý Dạ Diễm từ đâu xuất hiện ôm eo cô

- Băng nhi, em xuất hiện rồi nha
- Lý Dạ Diễm, tôi có thể trốn sao?
- Đương nhiên là không
- ....
- Nhưng mà em vẫn trốn anh nha
- .... không có

Cô thừa nhận là mình trốn anh ta cùng hai người kia nhưng đánh chết cô, cô cũng không dám nói là đúng

- Thật không đó?

Nheo neho mắt, Lý Dạ Diễm tà mị hỏi cô. Cô không thể không nhận anh ta có nét đẹp yêu nghiệt nhưng sao giờ phút này cô lại thấy sợ hãi

- Thả.... Thật

Nuốt nước bọt, cô thận trọng trả lời và cũng thận trọng quan sát nét mặt của anh ta. Nhưng chưa được bao lâu thì từ phía xa, hai bóng dáng quen thuộc khác tiến lại gần. Cô chỉ ước mình có thể biến mất ngay lập tức, hai người kia còn ai ngoài Hàn Ngạo Phong và Khương Nhật Khải. Do mãi quan sát ba người kia mà cô không để ý trong đôi mắt Dạ Thiên Tịch đầy lạnh lẽo, nó như muốn đông cứng ba người đàn ông kia. "Băng Băng em thật giỏi. Chỉ vài ngày thôi mà em dám trêu hoa ghẹo nguyệt rồi à. Xem ra anh phải trừng phạt em thôi". Chỉ tội Nguyệt Băng nhà ta không biết gì mà vẫn bị phạt, nếu biết suy nghĩ của Thiên Tịch, cô nhất định ngửa cổ nhìn trời mà kêu oan nha. Bên cạnh đó, cũng có vài ánh mắt khác đang nhìn cô chăm chú nha. Âu Thiên Duệ, Dương Minh Triệt, Hoàng Nhật Thiên đều đang khó chịu khi có bốn con ong bay quanh cô, họ chỉ muốn xông lên, ôm cô vào lòng, đem về nhà mà dấu làm của riêng thôi. Còn ở một góc của buổi tiệc thì có một ánh mắt chăm chú nhìn cô mang theo tia ghen tị, oán độc. La Ngọc Hương cô có gì mà thua kém Hoắc Lãnh Nguyệt Băng chứ, tại sao các nam nhân ưu tú lại vây quanh cô ta chứ. Hừ! Đúng là lằng lợ mà. La Ngọc Hương cô sẽ cho cô ta biết cô mới là người tuyệt mỹ nhất, còn cô ta, chỉ là đồ lằng lợ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sau bữa tiệc đính hôn của Mỹ Hy, cô càng ra sức trốn tránh ba người Dạ Diễm hơn nữa. Nhưng tại sao vừa rồi xa sắc lang lại dính hồ ly? Cô bị sao

chỗ chiếu à? Tại sao cô lại không biết là bên cạnh mình có con hồ ly khoác da thỏ thế. Quay lại thời gian lúc cô mới đến công ti nào.

Vừa bước vào văn phòng là cô đã thấy Dạ Thiên Tịch ngồi trên sofa đợi cô. Đóng cửa, cô ngồi xuống đối diện Thiên Tịch

- Hôm nay đến tìm chị sớm vậy Tịch Tịch?

- Bởi vì nhớ Băng Băng nha

Kèm theo câu trả lời là một nụ cười ngây thơ đáng yêu, nụ cười đoạ hạ gục cô ngay lập tức

- Tịch Tịch thật đáng yêu

- Băng Băng thích ba người Dạ Diễm sao?

- Sao em hỏi vậy?

- Băng Băng trả lời em đi

- ... Chị không biết

Phải, cô không biết. Sau khi phát sinh quan hệ cùng họ, cô không hối hận nhưng cũng không hận họ. Cô không biết cảm giác của mình là gì nhưng cô mơ hồ cảm giác được giữa mình và họ có tồn tại một cái gì đó, mà cô lại không biết đó là gì.

Dạ Thiên Tịch nghe cô trả lời xong thì đẩy mắt một trận âm hàn. "Tốt lắm Băng Băng. Em không biết sao? Nếu đã không biết thì đừng biết. Anh sẽ làm em quên những chuyện xảy ra giữa em và họ, bởi em là của anh. Anh sẽ làm cho em chỉ có thể nghĩ đến anh, yêu anh, nhớ anh và mong chờ anh. Anh thật mong chờ đáng về yêu kiều của em đó." Suy nghĩ một đường nhưng thể hiện lại một nẻo, trên gương mặt đáng yêu kia vẫn không có gì thay đổi hết. Đột nhiên anh đứng lên, lôi kéo cô ra ngoài

- Băng Băng đi với em

- Đi đâu nha?

- Đi rồi sẽ biết thôi Băng Băng

- Được rồi

Sau khi đồng ý đi cùng Thiên Tịch, cô quay sang dặn dò thư ký chuyển lịch làm việc của cô sang cho Thiên Hàn, còn bản thân mình thì nghỉ ngơi. Chỉ tội Thiên Hàn, làm việc không có thời gian nghỉ ngơi mà còn bị đùn đẩy công việc nữa chứ.

Thiên Tịch đưa cô đến biệt thự riêng của anh ở gần biển khiến cô rất vui. Cô rất thích không khí nơi đây, mát mẻ dễ chịu, rất sáng khoái. Anh luôn quan sát gương mặt cô từ lúc vừa bước vào biệt thự cho đến khi anh dắt cô lên phòng, vừa đi anh vừa giới thiệu kết cấu của ngôi nhà, anh thấy được cô rất thích nơi đây.

- Băng Băng tối nay chị muốn ăn gì?

- Em nấu sao?

Cô kinh ngạc thốt lên, bởi cô được biết là ngôi nhà này do chính Thiên Tịch thiết kế và lựa chọn vật dụng, bây giờ lại là mẫu đàn ông giỏi việc bếp núc, thật là hoàn mỹ nha

- Em nấu, Băng Băng muốn ăn gì?

- Chỉ cần là Tịch Tịch nấu thì món gì cũng được

- Ok, bây giờ em đi chuẩn bị

Dứt lời liền quay người bước vào bếp chuẩn bị. Đến buổi tối, khi cô bước vào nhà ăn, cô liền cảm thấy bất ngờ, trên bàn ăn chỉ là vài món ăn gia đình đơn giản nhưng đầy ấm cúng khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.

- Băng Băng đến đây ném thư đi

Cô ngồi xuống thì Thiên Tịch liền gấp một miếng cá đút cho cô. Ngon thật! Cô không ngờ là Tịch Tịch lại giỏi như vậy, ra được thương trường vào được nhà bếp. Bên cạnh bữa tối gia đình còn có một chai Chivas nữa. Cứ như vậy, cả hai vừa ăn uống vừa trò chuyện, khung cảnh thật thanh bình và ấm áp.

Khi cô đang đứng bên cửa sổ để nhìn ra biển thì anh từ phía sau ôm lấy cô, cầm gác lên vai cô, ôm chặt eo cô kéo cô sát vào người

- Băng Băng

- Hử?
- Em yêu Bằng Bằng
- .... đừng giỡn
- Anh không nói, anh nói thật, anh yêu em (xong, chuyển đổi vai về luôn)
- Nhưng chị chỉ xem em là em trai thôi, hơn nữa chị... um..

Cô chưa kịp nói hết câu thì anh đã chặn môi cô lại bằng một nụ hôn sâu, lưỡi của anh luồn vào bên trong miệng của cô, quấn lấy lưỡi của cô mà trêu đùa, một tay thì anh nâng ót của cô, một tay thì ôm lấy eo cô kéo cô sát vào người "Ừm..." cô muốn tách rời khỏi, người đàn ông vung một bàn tay to kèm chiếc cằm thon của cô lại thật chặt, chiếc lưỡi của anh mạnh mẽ tiến quân thần tốc, quét ngang ngăn dậm, trong phút chốc đã làm cho cô quân lính tan rã, liên tiếp bại lui. Mà bàn tay nóng như lửa còn lại, không hề an phận chui vào vạt áo của cô chạy vào bên trong áo lót của cô. Vô cùng thuần thực tìm được ngực cô, nhẹ nhàng bao lại, sau đó bắt đầu dung sức vuốt ve, thỉnh thoảng còn dùng đầu ngón tay thô ráp vuốt ve đỉnh hồng môi mềm mại của cô, làm cô bần rần, thân thể mảnh khảnh mềm mại ngay cả đứng cũng không vững, chỉ có thể mềm mại không xương dựa vào trong ngực anh mặc anh làm xằng làm bậy. Kỷ xảo tinh xảo của người đàn ông làm cho cô yêu kiều ra tiếng, hai bàn đôi tay nhỏ bé nắm lấy đầu vai anh thật chặt, cái miệng nhỏ nhắn ngoan ngoãn khẽ hé mở trong môi anh, mặc cho anh công trị chiếm đất, để cho mình quăng mũ cỡi giáp đầu hàng. Dần dần, anh không hề thỏa mãn với chỉ có một tay đụng vào cô, bàn tay vốn là kiềm chế cầm nhỏ của cô đột nhiên buông ra, cùng với một cái tay khác cùng nhau chui vào phía dưới quần áo của cô, hai cái tay chia ra nắm lấy hai bên ngực sữa, hơi có vẻ thô lỗ vừa xoa, vừa nắn vuốt, làm bầu ngực mịn màng biến thành nhiều loại đường cong xinh đẹp hình dạng khác nhau. Xúc cảm dưới lòng bàn tay quá mức tốt đẹp, da thịt trắng như tuyết mềm mại trơn mềm giống như là sữa tươi, bầu ngực sữa nõn nà đang nở rộ ở đầu ngón tay anh, tràn đầy co dãn, rồi lại mềm mại giống như được làm bằng nước, làm cho anh càng thêm yêu thích không thể buông tay. Cô thở gấp lợi hại hơn, cô mềm mại dựa vào trong ngực người đàn ông, bàn đôi tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo của hân thật chặt. Trong cái miệng nhỏ nhắn tràn ra tiếng rên rỉ vô vụn: "Ừm... đừng... đừng mà...." Dạ Thiên Tịch cười khàn khàn

- Bằng Bằng anh muốn em, em không thể không cần.

Đang nói chuyện, tay cũng không an phận, bao phủ lấy bầu ngực sữa mềm nhè nhẹ mơn mên, thỉnh thoảng lại nheo một cái đỉnh mềm mại đỏ tươi, lại đem chúng nó nhét vào giữa hai người bọn họ. Hơi sức hơi lớn, còn có chút thô lỗ, lại chưa từng làm đau cô. Đôi môi mọng rời khỏi chiếc miệng nhỏ của cô, đi tới phiến da thịt trắng nõn nà như bạch ngọc này. Há mồm ra, cắn khe khẽ một ngụm, sau đó dùng sức mút, liền mút ra một đầu màu đỏ, sau đó mút ra nhiều đầu vết hơn, sau đó quanh co xuống, đến xương quai xanh mảnh khảnh tinh xảo. Xương quai xanh hình bướm của cô cực kì xinh đẹp, mê người giống như là có thể giương cánh bay đi bất cứ lúc nào. Theo xinh đẹp xương quai xanh, anh đem gương mặt của mình hoàn toàn vùi vào trong bộ ngực sữa của cô, quỳn luyến liếm, giống như là chú chó đang làm nũng với chủ nhân. Cô bị anh cọ có chút nhột, nhưng há mồm ra lại chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Bởi vì anh cọ cọ, lỗ mũi cao thẳng cùng đôi môi mọng ấy vẫn chạy qua lại giữa khe rãnh đầy dãi của cô, đầu lưỡi nóng ẩm cũng quét tới quét lui theo, chiếc lưỡi thô ráp không ngừng liếm mút làn da mịn màng, liếm hết những vùng da thịt trắng nõn, tê ngứa làm cô không tự chủ muốn né tránh, những vằn ở vòng quanh ở trong ngực anh, có thể trốn được đi đâu? Dạ Thiên Tịch chẳng biết lúc nào thì đã đem quần áo trên người cô cởi hết hầu như không còn, bàn tay không kịp chờ đợi nâng lên bầu ngực đầy đặn đã làm anh tâm nhột khó nhịn. Ông trời ạ! Thật khiến cho người ta không thể tin được, thân thể mảnh khảnh như vậy, lại có bầu ngực sữa đầy đặn xinh đẹp như thế này! Hai mắt anh như phóng hỏa mà nhìn chăm chăm vào cặp ngực nhỏ trong lòng bàn tay, tiếng thở hỗn hển vang vọng ở bên trong phòng, giống như là sợ hù dọa cô, anh nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay đụng vào đỉnh vú nhỏ đứng thẳng màu hồng, cuối cùng cũng vẫn không thể nào chống lại sự dụ dỗ xinh đẹp này, hé mở cánh môi ngậm vào một đóa đỏ hồng, làm cô thét kinh hãi một tiếng. Trong miệng mút lấy mỹ vị, người đàn ông phát ra tiếng cười nhẹ ý vị không rõ, hai hàng răng trên dưới nhẹ nhàng gặm cắn nụ hoa đáng yêu, một bàn tay nóng như lửa lặng lẽ thăm dò vào trong quần dài của cô. Cả người cô khẽ run bất được cánh tay bền chắc của anh, thanh âm mang theo nức nở nghẹn ngào nói: "Đừng... Tôi ——" Anh dùng một bàn tay to ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn làm anh vừa gấp đã thương, từ trên trán chạm rai hôn đến đôi môi hồng, một chỗ cũng không bỏ qua, đem hết tất cả nhiệt tình đầu nhập vào trong, đương nhiên là muốn cô cũng cùng ý loạn tình mê, không cách nào tự kiềm chế giống như mình. Đốt ngón tay nóng bỏng thô ráp đã vén dọc theo chiếc quần lót bằng lụa lên, lấy tốc độ chậm rãi khiến người khó có thể phát giác xâm lấn vùng đào nguyên làm người ta tê dại cả xương cốt.

Lòng ngón tay ấm áp đầu tiên là ở chung quanh nhẹ nhàng tìm một vòng, sau đó mới cẩn thận di chuyển về mặt hoa ướt át kia. Cô mềm mại tựa như nước bám vào trong ngực người đàn ông, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, chỉ có thể thốt lên những tiếng rên rỉ động tình làm người ta như tê dại. Thân thể mềm mại vô cùng nhạy cảm của cô làm sao chống lại trêu đùa thô lỗ và dịu dàng như vậy, cô động tình vô cùng mau, chỉ một lát sau, hương vị ngọt ngào mật tằm liền róc rách chảy ra ngoài. Đem ngón tay rút ra, người đàn ông cực kỳ vô sỉ đưa đến trước mũi, ngửi một cái

- Thật ngọt.

Hai gò má trắng như tuyết nhất thời trở nên đỏ tươi một mảnh. Anh đưa ngón tay vươn ra lắc lắc

- Em đã ướt rồi.

Thân thể mềm mại mảnh mai của cô run run, ở trong lòng anh, bất an nức nở cái loại nức nở nghẹn ngào nũng nịu đó, gần như không thể nghe thấy được, nhưng lại đem trong lòng người đàn ông giống như có gì đó gãi gãi vào đầu quả tim của anh, làm cho anh càng muốn khi dễ cô, làm tất cả chuyện xấu đối với cô. Biết mặt cô da mọng, xấu hổ, cho nên cũng không dám trêu cô quá mức, người đàn ông gần như trấn an hôn một cái lên cánh môi cô bàn tay cầm vòng eo mảnh khảnh của cô, chậm rãi đặt cô ngã lên trên lên cái giường king size của mình. "Ừm..." tiếng rên rỉ kiều mỵ từ trong miệng giai nhân khe khẽ truyền ra, mỗi một tiếng đều là dịu dàng như vậy, mê người như vậy, có thể làm cho người ta huyết mạch phun trào, hận không thể lập tức đè cô dưới thân thể hung hăng yêu thương một phen. Dạ Thiên Tịch cố nén dục vọng muốn trực tiếp vọt vào thân thể mềm mại cô, môi lưỡi cùng sử dụng ở trên người cô, đốt lên ngọn cháy bùng, đôi mắt chìm ưng sắc bén chặt chẽ nhìn cô chăm chăm má phấn hiện hoa đào, mặc dù cô che khuôn mặt nhỏ nhắn không cho mình nhìn anh nhưng anh vẫn thời khắc chú ý từng về mặt, từng phản ứng của cô, chỉ sợ nhìn thấy cô đau. Ngón tay thon dài chậm rãi dò vào chỗ kín mềm mại, cẩn thận từng li từng tí đưa một đầu ngón tay đi vào, khắp nơi sờ sờ, chân mày thô dày cau lại. Không được, cô còn chưa đủ ướt, nếu cứ tùy tiện đi vào như vậy sẽ làm cô đau. Đôi môi mọng ngậm một đóa mềm mại đỏ tươi tí mĩ gặm cắn, thỉnh thoảng giống như là đang mút kẹo, nhai

hai cái, một bàn tay chạy ở quanh thân cô, làm đầy lên ngọn lửa lớn hơn. Cô liều mạng cắn môi, muốn ngăn cản tiếng rên rỉ đáng xấu hổ này, nhưng cô làm sao có thể là đối thủ với kỹ xảo của anh. Đầu ngực màu hồng ở trong miệng người đàn ông bị thấm ướt phát ra sắc màu mê người, trắng nõn từ trong miệng anh rót ra, vừa đổ lại vừa cứng đứng thẳng ở nơi đó, run run giống như nụ hoa vừa thấm đẫm nước mưa, run rẩy chờ đợi âm áp bao bọc lấy. Phát ra một tiếng than thở tự đáy lòng, anh lấy một loại ánh mắt si mê điên cuồng nhìn hai đóa mềm mại này một hồi lâu sau, thật sự là nhìn không được nữa rồi, môi hé miệng tiếp tục ngậm lấy, mềm mại trơn mềm còn có mùi thơm cơ thể thoảng thoảng từ trên người của cô phát ra, gần như khiến hần mất hồn. Ngọt như vậy, lại xinh đẹp như vậy... Đầu lưỡi nóng bỏng đánh vòng quanh nụ hoa mềm mại, thỉnh thoảng dùng sức mút mạnh một cái, một bàn tay to bao phủ bên còn lại, dùng sức vuốt ve xoa nắn, bàn tay kia rảnh rồi vẫn luôn mân mê hạ thân cô, chậm chạp cẩn thận ở hoa huyết trơn mềm ấm áp kia dút vào nhẹ nhàng, mỗi một lần đều tấn công thật sâu, nhấn vào điểm gồ lên mềm mại hơn so với nơi khác bên trong hoa huyết của cô, tận tình yêu thương vuốt ve nó dường như nhất định phải làm cho cô gái nhỏ trong lòng mình quảng mủ cời giáp đầu hàng anh mới thỏa mãn.

- Ách... Không được... Sâu quá...

Cô nức nở nói, khẽ rên rỉ, giống như mèo con chỉ mới vừa dứt sữa, thanh âm nhỏ như muỗi kêu chọc người triu mến.

- Sâu chỗ nào.

Dạ Thiên Tích cười trầm thấp, lồng ngực bèn chắc khẽ lay động, ngừng cương nghị gương mặt lên, anh cúi đầu ở trên da thịt vô cùng mịn màng của cô mút ra một vết hôn đỏ thắm, lại dùng lực mút mạnh mấy cái vào đỉnh hồng dựng đứng động tác dút vào càng nhanh chóng hơn, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách, trong gian phòng tràn ngập xuân ý sáng chói. Cô khóc càng lợi hại hơn, đôi tay nhỏ bé như bạch ngọc run run nắm lấy cánh tay bèn chắc của anh, thân thể nhỏ nhắn của cô cũng dùng theo động tác của anh

- Đủ rồi, đủ rồi... Ô... Mau dừng lại ngay...

Cái loại khoái cảm kinh khủng gần như thổi quét tất cả lý trí này, làm cô gần như quên mất hiện tại là ngày tháng năm nào, giống như là một người sắp chết, biết rõ mình sẽ bị cuốn vào đó nhưng không cách nào chống cự. Anh làm gì chịu dừng lại, anh chỉ hôn lên má phần mướt mồ hôi cùng cái trán của cô, liền đem tinh lực toàn bộ vùi đầu vào trong động tác cho cô khoái cảm tuyệt vời nhất. Nhẹ nhàng, vốn là hai ngón tay dút vào vận động lại tăng thêm một ngón nữa, hoa huyết chặt hẹp ấm áp đó bao quanh lấy đầu ngón tay của hắn giống như cái miệng của trẻ con, khẽ hấp khẽ mút càng thêm mất hồn vô cùng, xác định cô đã ướt đầy đủ, có thể dung nạp mình được, lúc này mới đỡ thân thể của cô dậy, đem bàn tay trắng nõn đang che khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ra, sau đó để lửa nóng đang căng cứng vận sức chờ phát động của mình kích động đặt ở lõi vào của mật hoa, dịu dàng cọt cọt, từ trong lồng ngực phát ra thanh âm thâm trầm

- Em đã chuẩn bị xong rồi, Băng Băng của anh, mở mắt ra nhìn anh.

Anh vẫn còn đang vuốt ve ở gần hoa huyết, nhẹ nhàng cọt, chậm rãi vuốt ve, nhưng làm sao cũng không nỡ đi vào, thân thể của cô mềm mại. "Úm..." Không chịu nổi khoái cảm tê dại mất hồn như vậy, vẻ mặt cô mê ly, mắt long lanh, cả người ươn ướt, da thịt mềm mại trắng nõn giống như là có thể nhéo ra nước, cô vô ý thức giãy dụa thân thể mềm mại tuyệt mỹ mê người, để cho địa phương trống không của mình cùng vật không lồ của anh vuốt ve lẫn nhau, dường như cô cho là làm như vậy sẽ vui đi cảm giác trống rỗng gần như vết sạch lòng người đó. Tiếng rên rỉ kiều mỵ của cô giống như nữ thần lửa đến từ địa ngục, mỗi tiếng của cô phát ra có thể phá hủy lý trí của một người đàn ông, cặp mắt của Dạ Thiên Tích bị dục hỏa cháy sạch đỏ bừng, anh muốn cung chiều cô, nhưng cô gái này lại không biết chết sống ở dưới người anh cọt tới cọt lui, cọt xát lung tung tuy không có kỹ thuật nhưng lại làm cho anh suýt nữa phun bắn ra nộ khí giới đầu hàng rồi. Dạ Thiên Tích nặng nề thở hổn hển, bàn tay cầm vòng eo mảnh khảnh của cô, phía dưới dùng sức một chút, liền thẳng tắp đỉnh đi vào, sau đó lập tức giương mắt nhìn về phía cô, quan sát cẩn thận nét mặt của cô. Một lát sau, thấy cô không có vẻ đau, mới bắt đầu chậm rãi kéo ra đưa vào. Cô đã ướt đến đủ để chịu đựng anh, nhưng cho dù như vậy, anh vẫn sợ sẽ làm đau cô. Lửa nóng sậm màu của anh ra vào bên trong thủy huyết mềm mại, mỗi một lần rút ra đều mang theo một chút ngọt ngào, sau đó lại đem chính mình chôn sâu vào trong cơ thể non mềm đó. Anh không dám dùng sức, càng không dám xâm nhập, nam căn trào cũng chỉ tiến vào chừng hai phần ba, còn có một phần ở bên ngoài, theo mỗi một động tác đụng chạm của anh vỗ mạnh vào mông cô, bàn tay không nhìn được đưa ra ngoài, khẽ xoa nắn mân mê, thỉnh thoảng cọt cọt trên hoa hạch mềm mại, dùng hết cách để mang đến khoái cảm cho cô. Thân thể cô vốn vô cùng nhạy cảm, hơn nữa bị anh đùa bỡn như vậy, càng thêm cháy ra mật dịch đến rồi tỉnh rồi ngủ. Nhưng vào lúc này cô cũng không còn lo được nhiều như vậy, đừng nói xấu hổ, ngay cả tiếng rên rỉ cũng bởi vì mỗi một lần rút ra đưa vào của hắn vừa dùng sức lại vừa dịu dàng mà dút quảng, chỉ có thể "Y y a a" kêu, giống như chú mèo con chưa dứt sữa. Trong lòng mắt đen chứa đựng nụ cười, anh bắt đầu từ từ gia tăng tốc độ, mỗi một lần đều gần như chạm đến cánh cửa thần bí mềm mại nhất trong cơ thể cô, trên đường tấn công lại không ngừng cố ý vạc vào khối thịt non nhạy cảm kia, không nương tay nữa. Đôi môi mềm hôn lên cánh môi non nớt của cô, tí mi liếm mút gặm cắn, động tác phía dưới một lần nặng hơn một lần, cuối cùng là đem lấy chính mình toàn bộ vùi vào trong cơ thể cô, trên chiếc bụng phẳng mịn trắng nõn của cô đã xuất hiện một dấu vết thật sâu, đó là tượng trưng cho chiến hữu của anh đang rong ruổi trong cơ thể cô.

- Hãy nhìn anh đoạt lấy em như thế nào, em là của anh, là của anh...

Trong giọng thì thầm đầy chân tình đó lại chứa đựng sự quyết tâm đến điên cuồng làm người ta có cảm giác lo lắng rợn cả tóc gáy. Cô chỉ có thể vịn vào bờ vai bèn chắc của anh

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Đùng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Sáng hôm sau, ánh nắng rọi thẳng vào căn phòng, trong phòng, trên sàn nhà y phục vương vãi. Trên giường hai bóng dáng một nam một nữ đang ôm chặt nhau mà say giấc. Nam nhân tỉnh giấc trước, cúi đầu nhìn nữ nhân trong ngực của mình một cách ôn nhu say đắm. Anh biết đêm qua anh đã làm cô mệt, hôn lên trán cô, anh xuống giường bước vào phòng tắm. Anh vừa vào phòng tắm thì cô mở mắt ra, cô cũng đã tỉnh được một lúc rồi nhưng không biết nên đối mặt với anh như thế nào nên đành giả vờ. Cô nghĩ cô nên tránh anh một thời gian thôi, sau đó cô nhanh chóng mặc đồ vào và đi ra khỏi biệt thự. Ra khỏi phòng tắm, nhìn trên giường lớn không có bóng người anh mới phát hiện có gì đó không đúng. Trên giường, không có ai. Phòng tắm trong phòng khách cũng không, quần áo của cô cũng không còn. Dạ Thiên Tịch không cách nào cử động. Cô? ... Đi..? Một câu cũng không nói cứ như vậy bỏ đi? Anh cầm điện thoại di động gọi cho cô. Tắt máy? Cô trốn anh? Trải qua một đêm triền miên, cô lại quyết định chạy trốn? Đáng chết! Cho tới bây giờ anh chưa bao giờ nghĩ mình có thể đánh phụ nữ, nhưng lúc này, anh lại muốn tóm được cô, hung hăng đánh thật mạnh lên mông cô. Mà thôi, nếu quả thật anh tìm được cô, nhất định anh sẽ hôn cô tới ngất. Cho nên, anh lập tức tìm cô, đem tiểu quý nhất gan này bắt lại, hỏi cho rõ ràng, chuyện gì đã xảy ra? Hoắc Lãnh Nguyệt Băng, em xong rồi! Bắt được em tôi không xử đẹp em, tôi không phảo là Dạ Thiên Tịch

----- "*****" -----

Cô cảm thấy khá là nhức đầu, vừa ra khỏi biệt thự của Dạ Thiên Tịch cô liền về thẳng Hoắc gia. Thay đồ xong, cô tính đến Hoắc thị thì bị bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên chặn lại, cô ta "mời" cô đi cafe. Vừa bước vào cô nhận rất nhiều ánh mắt si mê nhìn mình nhưng cũng rất nhanh cô thấy ngay một ánh mắt ghen ghét nhìn cô

- Trịnh tiểu thư, không biết gọi tôi ra đây có việc gì

Trịnh Mỹ Liên tao nhả uống một ngụm cà phê sau đó khuôn mặt yếu ớt chọc người ta thương tiếc ,giọng nói thò thè như muỗi kêu

- Hoắc tiểu thư xin cô hãy buông Hoàng thiếu gia ra được không. Tôi biết cô không yêu anh ấy, tôi cũng biết cô rất ghét tôi nhưng tôi thật sự rất yêu Hoàng thiếu gia, vậy nên cô hãy buông tay anh ấy đi. Tôi cầu xin cô...

Chưa nói hết câu thì cô ta cúi đầu xuống không thấy rõ biểu tình. Xung quanh bắt đầu xì xào to nhỏ

- Cô gái kia thật tội nghiệp

- Còn cô gái kia xinh đẹp mà lại ác quá cướp người yêu của người khác

- Hồ ly tinh mà.

Khóe miệng cô run rẩy nữ chính cô không đi làm diễn viên là một tổn thất to lớn cho ngành giải trí đó. Khẽ xoa xoa trán nhìn người con gái kia cố diễn ra mức đáng thương mà trong lòng sinh ra chút chán ghét, chẳng lẽ giờ cô lại đi đóng kịch chung với cô ta , vắn nạn này lớn à nha. Mặc cho Trịnh Mỹ Liên tỏ vẻ đáng thương trước mặt, cô vẫn ung dung uống Chocolate nóng mới đem ra, bây giờ cơ thể cô rất đau nhức đó. Cô sai lầm rồi, không nên tin vào vẻ bề ngoài của một người. Dạ Thiên Tịch nhìn bề ngoài đáng yêu như thế ai lại ngờ đó là một con cáo già đâu, eo của cô muốn đứt luôn rồi. Nhâm nhi ly chocolate đủ rồi, nghe người khác bình luận cũng đủ, nghe bạch liên hoa tự diễn cũng đủ, cô ngước lên

- Trịnh tiểu thư, cô nói thế là có ý nói tôi cướp người yêu cô?

- Tôi.... tôi không có...

- Kia, cô nói như vậy càng không phải khẳng định là có sao?

- Tôi....

- Tôi nhớ là người yêu của cô họ Trần mà, tên của anh ta là Trần... ưm... à đúng rồi, là Trần Chí Trung đúng không?

- Cô.... Tôi....

Xem kia, vẻ mặt của bạch liên hoa đang vắn vẹo hết mức, trong mắt đầy kinh ngạc. Cũng đúng thôi, cô ta không ngờ là cô biết chuyện của cô ta và tên tra nam đó. Xem ra trí nhớ của cô cũng còn tốt lắm, tại thời điểm này bọn họ đã bắt đầu qua lại rồi, nhưng khác là ở kiếp trước bên cạnh cô ta còn có Khương Nhật Khải, Dương Minh Triệt, Hàn Thiên Duệ nhưng kiếp này thì cô ta chỉ có tra nam Trần Chí Trung mà thôi.

- Cô làm sao vậy, Trịnh tiểu thư? Hay là do tôi nói ra bí mật của cô nên cô tức giận?

Nói xong cô còn nở một nụ cười nhạt, xem đi người xung quanh đang quay lại chỉ trỏ cô kia, cô nghĩ cô có khả năng kéo tôi xuống bùn đen như kiếp trước sao? Cô quá ngây thơ rồi Trịnh Mỹ Liên. Muốn diễn vở kịch bạch liên hoa thì cũng phải xem người trước mặt mình là ai chứ. Kiếp trước là tôi bị nã ngập nước nên bị tên tra nam đó lừa, bị cô đập xuống bùn đen. Còn bây giờ, cô sẽ mãi là kẻ thua cuộc.

Cô vừa dứt lời thì cô ta đứng bật dậy, vron tay tính tát cô, nghĩ cô là kẻ dễ bắt nạt sao? Nực cười. Chụp tay cô ta lại, nở một nụ cười lạnh, cô tiếp tục nói

- Trịnh tiểu thư, cô đây là then quá hóa giận sao? Cô bảo cô yêu Hoàng Nhật Thiên, bảo tôi buông tha anh ta, bảo tôi thành toàn cho cô? Vậy tôi hỏi cô Trần Chí Trung anh ta là gì của cô? Cô mặt dày cầu xin tôi vậy sao cô không xem lại chính mình đã làm những chuyện tốt gì đi hả? Cô đừng tưởng là tôi

bỏ qua cho cô, tôi chưa muốn động đến cô là vì tôi còn muốn xem cô diễn kịch thôi. Hạng người như cô, không xứng để tôi đụng đến.

Dứt lời, cô liền hất tay cô ta ra, lấy khăn ra lau tay như vừa chạm vào thứ gì đó dơ bẩn lắm, sau đó quăng vào thùng rác và bước ra khỏi tiệm cà phê. Chắc, xem nào, cô nghĩ có lẽ tra nam Trần Chí Trung cũng sắp xuất hiện rồi. Cô có nên làm một chuyện để "chào đón" anh ta không? Cô rất mong chờ đấy. Nở một nụ cười lạnh, cô bước đến Audi A3 vừa lấy của anh trai mình, lên xe và phóng thẳng đến Hoắc thị.

Cùng lúc đó ở vài nơi khác nhau, có vài nữ nam đang lên kế hoạch thật tỉ mỉ để cô trở thành của mình và để cô cho mình một danh phận... = _ ="

Sóng gió bắt đầu nổi lên, bạch liên hoa sẽ làm gì tiếp theo? Vật hi sinh có kế hoạch gì? Tra nam sẽ nhận được "quà chào đón" gì? Chị Băng rồi sẽ nhận được trừng phạt gì từ các nam?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Sau khi gặp Trịnh Mỹ Liên, cô liền cảm thấy một mối không muốn làm gì cả, và lại càng nhức đầu hơn khi trong tay đang cầm tấm thiệp mời dự đại thọ của Dương lão gia gia - ông nội của Dương Minh Triệt. Cô cần đi chuẩn bị quà và lễ phục mới được. Cô cũng chắc 100% là trong đại thọ này, cô sẽ gặp lại những người cô đang trốn tránh. Trời hôm nay quá âm u, cô nhìn bầu trời trong xanh nắng rọi kia và cảm thán = _ =

-----'~~~~~'-----

Biệt thự nhà họ Dương

Đại thọ 80 của Dương lão gia gia có rất nhiều người tham dự, bởi Dương gia là một gia tộc lâu đời có tiếng tăm. Hôm nay cô đi một mình, bởi vì anh trai cô thương vợ hơn em gái nên đã qua nhà vợ rước vợ từ sớm rồi... Mặc trên mình bộ dạ phục màu tím cúp ngực, có thêm một cái áo khoát nhỏ cùng màu che đi bờ vai trắng nõn kia, bộ dạ phục theo phần trước chỉ dài đến đùi cô, phần sau dài phủ đất được xếp li, phần trên áo được đính kim cương vụn xếp thành một con hồ điệp. Tóc của cô được búi lên, chừa vài sợi tóc bay tự do, gương mặt chỉ trang điểm nhẹ, cô đi đôi giày cao gót cùng màu. Hôm nay nhìn cô thật quyến rũ (đột nhiên bí về phần tả một cách lằng nhằng = _ =)

Chính giữa sảnh lớn, Dương lão gia gia đã xuất hiện. Ông dù đã 80 nhưng vẫn không làm mất đi vẻ uy nghiêm của người từng làm mưa làm gió một thời.

- Cảm ơn mọi người đã đến dự đại thọ của lão già này. Tôi cũng không nói gì nhiều, mời mọi người nhập tiệc

Đợi cho Dương lão gia gia bước xuống dưới, cô mới tiến lên chào hỏi

- Dương lão gia gia, con chúc người đại thọ vui vẻ, sức khỏe ngày một dồi dào, luôn tràn đầy chuyện vui

- Tiểu nha đầu, con là Nguyệt Băng đúng không?

- Người biết con?

Cô kinh ngạc cũng là chuyện bình thường, cô chưa từng giao tiếp với Dương gia mà

- Lão già họ Hoàng là bạn của ta, con là cháu gái mà lão yêu thích nhất thì làm sao ta không biết. Cứ kêu ta là gia gia được rồi

- Dương gia gia

- Ngoan lắm

Dương lão gia gia vui vẻ cười to, Dương Minh Triệt từ xa thấy vậy cũng rất vui vẻ. Anh nghĩ mình có thể nhờ ông nội giúp mình một tay để rước vợ về nhà thôi

Sau khi nói chuyện cùng Dương lão gia gia, cô ra một góc lấy rượu uống. Chợt 'Xoảng' một tiếng, mọi người quay sang nhìn thì thấy bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên đứng co ro một cách đáng thương, đối diện là cô đang nhũn mảy khó chịu, dưới đất là ly rượu vừa ở trên tay cô bây giờ đã vỡ nát

- Hoắc... Hoắc tiểu thư... tôi... tôi... xin lỗi...

Trịnh Mỹ Liên đứng trước mặt cô, nhỏ giọng yêu kiều gọi khẽ một tiếng. Âm thanh như muỗi kêu nhưng lại khiến người ta dậy lên ý tứ muốn phụng vào trong lòng bảo vệ. Cô nhũn nhũn chân mày nhìn Trịnh Mỹ Liên. Cô cảm thấy cô ta đang cố tình muốn làm khó cô. Nếu giờ phút này cô đối với cô ta lạnh nhạt hay có thái độ khó chịu thì không khỏi khiến mọi người cho rằng cô làm người vô cùng khắc nghiệt. Nước cờ này, quả thật cao tay đi!

Cô cười nhạt một tiếng, ý cười trong mắt vô cùng nồng đậm. Thế nhưng vẻ mặt lại vô cùng dịu dàng. Bước chân khẽ động nhích lên phía trước, nhẹ

nhàng nói.

- Trịnh tiểu thư, cô sao vậy? Cô bị vấp sao?

Trịnh Mỹ Liên giật mình run lên lên một cái. Không ngăn được đầu theo quán tính ngẩng lên, chăm chăm nhìn Hoắc Lãnh Nguyệt Bằng hoà ái trước mắt có điểm không thể nào tin nổi.

- A! Về mặt tự nhiên thế này, cũng không có nước mắt. Xem ra yến tiệc rất tốt. Trịnh tiểu thư, cô thật khiến người ta lo lắng đấy. Nếu lần nào cô gặp tôi cũng giống như uỷ khuất thế này thì khi cô bị uỷ khuất thật ai sẽ tin tưởng cô nữa đây!

Cô nhàn nhạt cười nói. Giọng điệu dịu dàng của cô khiến người xung quanh một loạt ngẩn ngơ. Ân ân bên trong còn muốn ám phúng Trịnh Mỹ Liên giả tạo. Trịnh Mỹ Liên mím môi. Trong lòng cảm thấy hận cô vô cùng. Nước mắt theo hai hốc mắt chảy ra, meo meo kêu lên.

- Tôi không uỷ khuất! Thật không uỷ khuất!

- Dĩ nhiên tôi biết cô không uỷ khuất. Nhưng cô đừng khóc như vậy, sẽ khiến người ta nghĩ tôi bắt nạt cô đấy!

Cô cao giọng nói. Cổ tình muốn xung quanh bọn họ đều có thể nghe thấy. Trên tay cũng không rảnh rang, rút ra chiếc khăn tay lau đi nước mắt ồ ạt chảy ra hai bên gò má của Trịnh Mỹ Liên. Trịnh Mỹ Liên bị hành động thân thiết như vậy của cô làm hoảng hồn. Trong ấn tượng của cô ta thì cô luôn luôn là một dạng người cường thế, kiêu ngạo. Bây giờ đột ngột thay đổi như vậy mười phần đều không phải chuyện tốt.

Cô cảm nhận được Trịnh Mỹ Liên run rẩy. Một tay nâng lên nắm lại bả vai cô ta, gương mặt xinh đẹp cúi xuống, nhỏ giọng chỉ đầu hai người nghe thấy.

- Trịnh Mỹ Liên, cô lại muốn đâm tôi lần nữa hay sao? Làm như vậy cô tuyệt đối không có chỗ tốt. Tin không? Vừa rồi tất cả mọi người đều đã nhận thấy bộ mặt thói nát của cô. Nếu muốn thì nhìn xung quanh một chút. Xem về mặt Dương Minh Triệt, Hoàng Nhật Thiên, Lý Dạ Diễm, Dạ Thiên Tích, Hàn Ngạo Phong, Âu Thiên Duệ và Khương Nhật Khải nhìn cô như thế nào

Cô nói xong liền buông tay ra, đem khăn mùi xoa gấp gọn lại ưu nhã quăng vào thùng rác gần đó. Còn thức thòi lui về phía sau khoanh tay lại xem kịch vui. Trịnh Mỹ Liên không bị cô đè ép nữa liền ngẩng đầu. Vừa vặn nhìn thấy mấy người Dương Minh Triệt treo một nụ cười trào phúng ở trên môi, mày hơi nhướng lên một chút, ánh mắt chăm chú nhìn giống như muốn bóc trần một lớp bộ mặt của cô ta khiến cô ta hoảng hồn.

Đám người Dương Minh Triệt thấy Trịnh Mỹ Liên mê man nhìn bọn họ như vậy cũng không nói gì. Ánh mắt đảo một cái liền chạm vào gương mặt xinh đẹp đang đứng khoanh tay tại một bên chờ xem kịch vui không khỏi cảm thấy buồn cười. Trong đầu còn liên tưởng đến bộ mặt của mèo hoang trộm cá xong lại lười biếng liếm liếm mép, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí không hơn không kém. Cô như vậy cổ tình lại càng muốn xinh đẹp linh động hơn trước kia nhiều lần. Đây là muốn chọc người ta yêu thương có phải hay không?

Trịnh Mỹ Liên bị đá kích sâu sắc bởi vẻ mặt của đám người Dương Minh Triệt cùng toàn bộ khách nhân. Nhất thời nước mắt đã được cô cẩn thận lau sạch lại lần nữa chảy ra khiến cô ta quay người chạy ra khỏi sảnh tiệc. Cô nhìn theo bóng Trịnh Mỹ Liên chạy xa dần. Đôi mắt phượng xinh đẹp đều híp lại. Cô nâng hai bàn tay trắng nõn phôi vào nhau, quay đầu chào tạm biệt Dương lão gia gia và Thiên Hàn rồi sau đó rời đi.

Hoắc Lãnh Nguyệt Bằng cô đối với Trịnh Mỹ Liên lúc này tuyệt đối không để dư một tia thương hại. Tuy rằng lúc đầu cũng đồng cảm một chút với thân phận cùng hoàn cảnh lạnh bạc tinh thân kia, bởi sinh ra trong gia đình giàu có, đầu phải ai cũng được trọn vẹn tình thương gia đình. Nhưng cô ta đã đi sai đường. Một người cho dù có ngàn vạn đáng thương. Nhưng một khi hành động của người đó gây ảnh hưởng đến cô và những người cô quan tâm, cô không ngại cho cô ta nhiều hơn một lần trả giá.

Chương sau là sự đòi đầu của Lý Dạ Diễm cùng Dương Minh Triệt. Đến lúc đó mn sẽ thấy hai anh ở bên ngoài cỡ nào cao ngạo, lạnh lùng vậy mà khi gặp cô thì vô si mặt dày thế nào. Chương sau tra nam lên sân, bạch liên hoa tiếp tục hâm hại cô, vật hi sinh lại xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chi, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Nếu có thể lựa chọn cô tuyệt đối không bước lên du thuyền này, cô thề. Quay lại buổi tối hôm trước, sau khi chúc thọ Dương gia gia xong, trước khi về, lão gia gia đã cho cô tắm về đi dự dạ hội trên du thuyền này và dặn cô nhất định phải đi. Lúc đầu cô còn không hiểu nhưng khi bước lên du thuyền, nhìn thấy Dương Minh Triệt và Lý Dạ Diễm đứng đợi sẵn, cô có cảm giác muốn bỏ chạy. Không để cô thực hiện ý định thì đã có hai cánh tay ôm ngang eo cô

- Bằng nhi, em thật đẹp

Vừa nói Lý Dạ Diễm vừa cắn nhẹ lên vành tai cô. Dương Minh Triệt nhủ mảy may khi thấy cảnh đó, anh siết nhẹ vòng eo cô, tà khí nổi

- Băng nhi, em đến anh thật vui
- Dương thiếu gia, mời anh buông tay
- Anh lấy quyền gì mà không cho tôi ôm cô ấy
- Anh không có quyền đó
- Vậy chắc anh có, Lý thiếu gia?
- Làm sao anh biết tôi không có?
- Vậy sao biết tôi không có?
- Anh.... tôi....
- Anh.... tôi....

Cô cảm thấy trên đỉnh đầu mình có một đàn quạ đen bay ngang qua. Đây có còn là hai người đàn ông oai chấn một vùng, người người kính sợ hay không? Cô chỉ cảm thấy họ giống hai đứa trẻ đang giành giật đồ chơi thì đúng hơn. Cô muốn chạy trốn! Dù không chết bởi sợ hãi cô cũng sẽ chết dưới hàng ngàn ánh mắt hình viên đạn đang phóng tới.

- Hai người....
- Lý thiếu, Dương thiếu, các anh đến rồi

Cô chưa dứt lời thì một giọng nói ồm ồm vang lên, kèm theo đó là một thân hình nóng bỏng trong chiếc váy màu đỏ rực trễ ngực tiến đến, ôm lấy cánh tay của Dương Minh Triệt và Lý Dạ Diễm.

- Buông ra

Giọng nói lạnh lẽo âm trầm như vang lên từ địa ngục của hai chàng trai làm cho La Ngọc Hương sợ hãi, không dám chậm trễ lập tức buông tay ra, tro mắt nhìn hai người bọn họ ôm eo cô mà vào trong. Ánh mắt La Ngọc Hương như có lửa, cô ta nghiêng rãnh, hận không thể xé xác cô ra. “Hoắc Lãnh Nguyệt Băng, cô cứ cười đi. Qua đêm nay, tôi sẽ làm cho cô khóc mà nhìn người. Tôi sẽ khiến cô nhục nhã, mất hết tất cả. Dám giành người đàn ông của La Ngọc Hương này, Hoắc Lãnh Nguyệt Băng cô nên chuẩn bị nhận lấy con tức giận của tôi đi”. Rồi cô ta nở nụ cười nham hiểm mà đi.

Cùng lúc đó, ở bên trong đại sảnh của buổi vũ hội, cô cảm thấy bất an trong lòng, có cảm giác bị người tính kẻ. Nhưng quan trọng hơn hết là làm sao để cô thoát khỏi hai tên ác ma này và ra khỏi buổi tiệc đây...

- Hoắc tiểu thư, tôi mời cô một ly được chứ?
- La tiểu thư được thôi

Cô nhận lấy ly rượu trên tay La Ngọc Hương nhưng cũng không uống ngay. Cô biết cô ta có địch ý với cô, nguyên nhân chủ yếu là do hai tên nam nhân đang bám theo cô. Cô không biết trong rượu này có gì nên tốt nhất là không uống. Ngược lại La Ngọc Hương làm như không để ý, trò chuyện với cô hai ba câu rồi đi. Không lâu sau đó, cô lấy một ly rượu khác từ phục vụ để uống nhưng không ngờ cơ thể lại nóng lên một cách bất thường. Với đầu óc thương nhân, cô nhanh chóng tìm ra nguyên nhân. Ly rượu mà La Ngọc Hương đưa cô không có vấn đề bởi cô ta biết cô sẽ đề phòng, nên cô ta bỏ thuốc vào một ly khác và kêu phục vụ đưa cho cô. Là do cô sơ suất.

Cô nhanh chóng lần đi tìm một căn phòng trống để trốn tránh nhưng cô không biết là Dương Minh Triệt và Lý Dạ Diễm luôn quan sát, biết cô có chuyện nên cả hai đã đi theo cô. Vừa bước vào căn phòng cô đang có mặt, cả hai như hóa đá với hình ảnh trước mắt. Một thân lễ phục xóc xếch, cặp ngực no đủ như ẩn như hiện, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt mờ màng, hơi thở hỗn loạn. Hai người nhìn cô dùng móng tay bấm chặt vào tay mình để giúp bản thân thanh tỉnh mà đầu lòng không tưởng. Nhanh chóng bước vào phòng và khóa cửa, cả hai tiến đến bên cạnh cô, Lý Dạ Diễm ôn nhu nói

- Băng nhi, bọn anh sẽ giúp đỡ em, đừng tự tổn thương mình
- Băng nhi, đừng lo, có bọn anh bên cạnh em đây

Dương Minh Triệt cầm tay cô, nhẹ giọng ní non. Dương Minh Triệt và Lý Dạ Diễm liếc nhau, khóe môi kéo ra một nụ cười tà mị. Cởi đi quần áo trên người cô, trong nháy mắt một thân thể trắng muốt hoàn mỹ lộ ra trước mặt hai người, ga trải giường màu đỏ bên dưới càng làm nổi bật thân thể cô hơn, dục vọng của bọn họ bị kích thích mạnh, khiêu khích cảm xúc nam tính nguyên thủy nhất trong người bọn họ.

Trên mặt bọn họ không có bất luận biểu lộ gì nhiều, chỉ có ánh mắt chứa đầy dục vọng tiết lộ tâm tư thật của họ, hơi thở bắt đầu gấp gáp, dục vọng bên dưới kêu gào muốn phát tiết, nhưng bọn họ vẫn như cũ lựa chọn vuốt ve thật tốt thân thể trước mắt. Hai bàn tay to lớn lướt qua mỗi một tác da thịt mềm mại, cuối cùng dừng ở nơi tròn trịa cao ngất của cô vuốt ve, thỏa mãn thấy hai quả anh đào dưới tay mình cứng lên. Dương Minh Triệt kéo đôi chân thon dài của cô quần lên hông mình, cởi quần ra, cự đại sớm đã cứng rắn chậm rãi đưa vào trong cơ thể cô.”Ân ngô.... ..”Cô kêu lên một tiếng đau đớn, tuyết trắng thân thể khó nhin có chút cong lên, cảm giác quen thuộc tràn đầy dưới hạ thể làm toàn thân cô tê dại. Dương Minh Triệt dần dần nhanh hơn làm cho cô không chế không được tiếng rên rỉ tràn ra miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt giờ phút này tràn ngập thần sắc mê say tình dục, Lý Dạ Diễm

ở bên cạnh xoay qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô

- Bâng nhi nhìn anh

Tiếng nói khàn khàn, ần ần tình dục làm cho hai mắt anh đỏ lên. "Ngô.... .." Cô lắc lư đầu, mái tóc màu nâu tản ra trên gối, cố gắng mở ra hai mắt mông lung nhìn người đàn ông trước mắt. Ánh mắt cô chứa đầy tình dục giống như thôi thúc anh, Lý Dạ Diễm gầm nhẹ một tiếng, cúi thấp đầu chiếm lấy môi cô, tay vội vàng vuốt ve làn da cô. Dương Minh Triệt cực lực cử động eo, gấp gáp đem phân thân chôn trong cơ thể cô, cảm giác run rẩy tràn ngập toàn thân, anh cúi thấp đầu há miệng cắn lên xương quai xanh của cô, dùng răng nanh tinh tế gặm cắn.

Thân thể mẫn cảm bị hai người treu đùa rất nhanh liền đạt tới cao trào, sau cao trào cô muốn nằm nghỉ nhưng hai người đàn ông cường thế kia không chịu, cô chỉ có thể vô lực hư nhược nằm trên người Lý Dạ Diễm, thừa nhận một vòng hoan ái nữa.

Há mồm cắn nụ hoa ngọt ngào kia, vuốt ve bầu ngực đang dần trở nên cứng cứng... Cô mê man, má ngày càng ửng đỏ, không nhận được phát ra những thanh âm rên rỉ đứt quãng, thân mình cũng tự động cong lên đón nhận anh. Nhưng Lý Dạ Diễm cũng không muốn chờ, hạ thân mãnh lực, ngao ngễ không chút do dự nhập vào trong cơ thể cô, hai tay ôm chặt cặp mông nở nang, như cuồng thú, càng không ngừng di chuyển thân dưới, tốc độ dần dần nhanh hơn...

Từ sâu trong yết hầu Lý Dạ Diễm phát ra tiếng gầm như của dã thú, hạ thân vẫn không ngừng đẩy vào đưa ra, nhưng nơi mềm mại kia như vẫn dụ dỗ anh xâm nhập sâu hơn nữa...

- Không... xin anh... đủ rồi...

Cô nửa tỉnh nửa mê, đôi mắt ướt lệ mở to cầu xin anh. Ma trảo ôm lấy mông cô, anh làm ngơ trước lời cầu xin của cô, dùng lực tiến vào, tận tình hưởng thụ khoái cảm đến mất hồn đó. Không thể chịu nổi mỗi lần tiếp xúc, hai tay cô đan vào nhau, người lại không ngừng đóng đưa, toàn thân như bị kích động, ở trên giường lớn lại nổi lên một con lốc xoáy... Khoái cảm không ngừng len lỏi, xâm nhập vào thần kinh của cô, cô thét liên tục, bắt lực thờ gấp không ngớt. Giờ này khắc này cô cũng không thể nghĩ gì nhiều, thần kinh đã căng thẳng đến cực điểm. Tâm trạng cũng rất bối rối, bàn tay nhỏ bé bắt lực gắt gao ôm lấy thân thể rắn chắc của anh, mười ngón tay đâm sâu vào da thịt anh. Đột nhiên anh rút ra khỏi cơ thể cô, xoay cô nằm sấp lại quỳ gối trên giường, dùng hết sức, lại động thân một lần nữa tiến vào từ phía sau. "Úm..."

Cô lại phát ra tiếng rên rỉ, mà cái khoái cảm kia lại dâng lên, quấn quanh cô. Thân nhiệt nữ tính bao quanh anh, anh rong ruổi tiến vào, song chương xuyên qua nắm lấy bầu ngực sữa mà chơi đùa, môi cũng trượt dọc theo lưng trắng tuyết tạo ra vô số nụ hôn....

Hơi thở hỗn hển, cố gắng phối hợp với anh, nhưng cuối cùng, cô chịu không nổi, hét lên một tiếng rồi ngất đi. Đúng lúc đó anh ôm lấy thân mình cô, lại lần nữa tăng tốc tiến vào, rút cục không nhịn nổi nữa, đem dục vọng nóng bỏng trút vào cơ thể cô rồi mới vô lực đổ nhào xuống. Lý Dạ Diễm cùng Dương Minh Triệt ôm cô thật chặt, trong lòng là cảm xúc lẫn lộn, an tâm nhìn cô đi vào giấc ngủ.

Ps: H đây H đây, bên đây đã có H thì bên kia phải chịu ngược và nếu bên kia ngọt ngào hoặc có H thì bên đây chịu ngược. Ai nói Sara ác, Sara chịu, dự tính ban đầu là cả hai bộ đều ngược nhưng không hiểu sao lại ra một sủng một ngược,....

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Sáng sớm hôm sau, khi cô vừa tỉnh giấc thì phát hiện mình nằm ở một căn phòng xa lạ, không phải căn phòng tối qua. Nhớ đến những chuyện tối qua, cô không khỏi mắng hai người kia một tiếng cầm thú. Vùng eo của cô bây giờ như đứt lìa vậy. Nhưng cô nghĩ đời cô sẽ rất đẹp nếu người bước vào không phải là Âu Thiên Duệ. Cô muốn bỏ chạy, cô thề! Nhìn cái gương mặt điển trai nhưng giờ phút này tràn đầy khí lạnh kia khiến cô muốn chạy. Cô không muốn ở đây đâu

- Em tỉnh rồi sao?

Câu hỏi thật dịu dàng ôn nhu nếu như bỏ qua gương mặt tràn đầy khí lạnh kia thì rất tuyệt

- Sao... Sao tôi lại ở đây?

Cô không hỏi đây là đâu vì nhìn cái tên này ra vào rất tự nhiên nha. Cô muốn biết sao mình lại ở đây thôi

- Là anh đưa em về đây, tối qua

Àm! Có cái gì đó vừa bùng nổ trong đầu cô. Anh ta nói gì? Đưa về từ tối qua á? Vậy... vậy là... Thôi, cô không muốn sống nữa

Nhìn gương mặt cô chuyển từ màu đỏ sang đen, lại từ đen sang đỏ là anh biết cô đang nghĩ gì rồi. Ngồi xuống cạnh cô, tay vuốt tóc cô, anh dịu dàng nói ra suy nghĩ của mình

- Em biết là anh yêu em mà đúng không? Nói anh không quan tâm chuyện trước kia của em là giả nhưng ai mà không có quá khứ. Anh chỉ muốn từ bây giờ người bên em sẽ là anh, người em yêu sẽ là anh thôi

Đang trong mớ cảm xúc hỗn độn kia, nghe được lời tâm tình của Âu Thiên Duệ khiến cho lòng cô chùng xuống.

- Anh là một người đàn ông tốt, sẽ có nhiều cô gái tốt hơn tôi yêu anh. Thân thể này, trái tim này sẽ không thể là của riêng anh. Nó sẽ là của anh và cũng là của người khác. Quên tôi đi, tôi không đáng để anh yêu đâu

Phải, trong tim cô đã có vài bong bóng ngự trị rồi, không mờ nhạt cũng chưa sâu đậm nhưng lại khiến cô không thể quên. Hoàng Nhật Thiên - Lý Dạ Diễm - Dạ Thiên Tịch - Dương Minh Triệt - Hàn Ngao Phong - Khương Nhật Khải và Âu Thiên Duệ. Bảy người bảy tính cách nhưng không biết từ khi nào đã khắc họa vài nét vào tim cô. Nhất là Khương Nhật Khải - Dương Minh Triệt và Âu Thiên Duệ. Kiếp trước do họ mà cô chết, kiếp này họ lại yêu cô. Ông trời thật biết đùa giỡn con người. Làm cho cô hận họ để rồi yêu họ và bây giờ như kẹt giữa yêu và hận. Cô biết là nhờ họ nên cô mới trở lại điểm xuất phát được nhưng ai biết được sau này sẽ như thế nào, cô không dám đánh cược một lần nữa. Người ta hay nói một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, câu nói đó dùng để chỉ cô bây giờ là hợp lý nhất

- Quên em? Nếu có thể quên tôi đã không đau khổ như thế này. Cả tôi và bọn họ đều yêu em đến đau khổ, ai cũng không nghĩ sẽ buông tay. Anh không biết em lo sợ điều gì nhưng anh xin em hãy mở lòng một lần, đón nhận bọn anh.

Nhìn Hoàng Nhật Thiên vừa bước vào vừa nói, tâm của cô nhói lên. Tại sao họ phải vì cô như thế? Tại sao không thể giống như lúc trước?

- Anh có thể chấp nhận việc chia sẻ tôi cùng những người kia sao? Gia đình anh đồng ý sao?

- Anh đồng ý. Chỉ cần trong tim em có anh, bên cạnh em có một vị trí của anh thì dù có như thế nào anh cũng đồng ý

Cô vừa dứt lời thì Âu Thiên Duệ lên tiếng, anh vừa nói vừa vuốt tóc cô. Cô nhìn sang Hoàng Nhật Thiên, anh ngồi xuống giường, thâm tình nhìn cô

- Anh cũng đồng ý. Nếu vì mọi người dè pha đàm tiếu mà lùi bước thì anh không đáng làm một thằng đàn ông. Anh cần gì phải quan tâm mọi người trong khi người anh yêu là em. Không chỉ anh nghĩ vậy, anh nghĩ bọn họ cũng sẽ như thế. Bởi vì, điểm chung của bọn anh là yêu em

Nghe lời tâm tình của Âu Thiên Duệ cùng Hoàng Nhật Thiên khiến cô bật khóc. Là cô nợ bọn họ, cô không đáng cho họ hy sinh nhiều như vậy. Nếu đã như vậy thì cô sẽ thử một lần, thử yêu họ một lần xem sao

- Tôi sẽ thử, thử một lần đặt niềm tin vào các anh. Đừng làm tôi phải thu mình lại nữa, được chứ?

- Được, bọn anh sẽ làm được

Cả hai cùng đồng thanh mà nói, tâm trạng của họ đang rất vui. Không vui sao được, cô đã mở lòng với họ rồi. Họ nhất định sẽ khiến cô hạnh phúc, đây là lời thề của họ, một lời thề kiên định.

-----''''''''''''''''''''-----

Cùng lúc đó ở một vài nơi khác nhau, có vài chàng trai nhận được một đoạn video. Xem đoạn video đó xong, họ đều trầm ngâm rất lâu nhưng rồi tất cả bọn họ đều có chung một suy nghĩ, một ý định duy nhất: “Chung vợ thì có làm sao? Chỉ cần cô ấy hạnh phúc thôi. Chỉ cần bản thân có chỗ đứng bên cạnh cô ấy, chỉ cần trong tim cô có bản thân mình là được. Những chuyện khác vốn không quan trọng. Tin tưởng anh, em nhất định hạnh phúc.”

Trong khi các chàng trai hạnh phúc với những suy nghĩ và tương lai của bản thân thì ở một nơi nào đó, một cô gái đang mưu tính một kế hoạch thâm độc để hại người. Mà mục tiêu cô ta hướng đến là cô - Hoắc Lãnh Nguyệt Băng.

Và cách cô nửa vòng trái đất, một chàng trai mang vẻ đẹp tuấn lãng sắc sảo đang chuẩn bị đáp máy bay đến bên cô. Anh ta đang mang theo tâm trạng vui mừng vì sắp gặp lại người đã lâu không gặp

Anh chàng đó là ai? Có quan hệ gì với cô? Chuyện gì sẽ xảy ra nữa? Chuyện giữa cô và các mỹ nam có gặp trắc trở gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Sau khi nói chuyện rõ ràng cùng Âu Thiên Duệ và Hoàng Nhật Thiên, cô quay về Hoắc gia. Sau khi trở về cô liền nằm dài trên phòng, cô quá mệt mỏi khi phải đối diện với mọi chuyện rồi. Hàn Ngao Phong, Âu Thiên Duệ, Lý Dạ Diễm, Dương Minh Triệt, Hoàng Nhật Thiên, Khương Nhật Khải và Dạ Thiên Tịch, bọn họ đối với cô không phải cô không biết, chỉ là cô không biết nên đón nhận họ hay không. Mỗi một người trong bảy người bọn họ đều là người có thể lực, tiền bạc địa vị trong xã hội. Ở bên cạnh cô, hạnh phúc sao? Cùng chia sẻ người yêu, hạnh phúc sao? Chấp nhận một trái tim chia năm

xê bảy, hạnh phúc sao? Cô thật sự không hiểu.

Rủ bỏ sự hoa lệ, sang trọng ngày thường, cô trở nên giản dị trong quần jean áo somi xám dạo bước trên đường.

- Moon

Cô chợt dừng người khi nghe có người gọi Moon, cứ ngỡ là nghe lầm, cô liền bước tiếp

- Moon

Dừng bước, lần này thì cô chắc mình không nghe lầm. Có người gọi cô là Moon. Là ai? Là ai gọi cô? Cái tên Moon cô rất ít khi sử dụng, nhưng tại sao lại có người biết và gọi cô? Từ từ quay người lại, cảm xúc như vỡ òa khi nhìn thấy người gọi cô. Mỗi cô dần nở một nụ cười vui vẻ hạnh phúc, chạy nhanh về phía người kia, ôm chầm lấy người kia, vui vẻ gọi tên người đó

- Daniel

Phải, người kia là Daniel William, con trai của trùm mafia Mỹ. Khoảng thời gian cô ở Mỹ du học thì nơi ở của cô chính là ở nhà William. Do cô vô tình cứu được Daniel một mạng lại thêm việc cô vô tình giúp ông William thoát được một âm mưu lớn nên cô rất được nhà William yêu thương, nhận làm con gái nuôi với cái tên Moon William. Daniel William là người yêu thương giúp đỡ cô nhiều nhất, kiếp trước chính anh là người ở bên cô, động viên chăm sóc cô khi cô tham gia khóa huấn luyện tàn khốc kia. Và anh cũng là người đã nói với cô: “Nếu anh không thể khuyên em buông bỏ thù hận được thì anh sẽ ở phía sau em, dọn dẹp mọi chướng ngại vật cho em. Chỉ cần em nhớ, dù thế nào thì em vẫn là một thành viên của nhà William, vẫn là Moon William, em gái của Daniel William”

-----“~~~~~”-----

Cô đưa Daniel về Hoắc gia dưới sự đe dọa lẫn dụ dỗ của mình, vừa về đến Hoắc gia cô liền nhận được một tấm thiệp mời từ La Mỹ Hương với nội dung là mời sinh nhật. Day day trán, nếu cô nhớ không sai thì vào chính cái ngày sinh nhật La Mỹ Hương thì Trịnh Mỹ Liên sẽ đi chung với Trần Chí Trung, kể từ lúc đó, cô bước vào con đường không lối thoát. Kiếp này, cô đã không còn ngây thơ như trước, cô đã vạch rõ ranh giới với Trịnh Mỹ Liên, chỉ mong cô ta an phận, nếu không đừng trách cô ngoan độc

Hôm nay cô một thân vấy đuôi cá màu bạc, tóc được vấn cao, cổ đeo một sợi ngọc trai màu trắng ngà, tay khoát tay Daniel cùng nhau đến La gia. Về phần anh trai Thiên Hàn của cô thì khỏi hỏi cũng biết đã đi rước Ánh Nguyệt cùng đến La gia rồi. Daniel thì một thân vest xám bạc, mái tóc màu vàng hơi dài rũ xuống làm anh càng thêm phần lãng tử. Vừa đến nơi, cô đã thấy những gương mặt quen thuộc rồi. Đoàn mỹ nam, anh trai cô cùng Ánh Nguyệt, Mỹ Hy và Quang Kiệt, chủ nhân buổi tiệc La Ngọc Hương, bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên và tra nam Trần Chí Trung. Nhìn đến tên tra nam Trần Chí Trung, trong mắt cô tràn đầy lửa hận nhưng chỉ chớp nhoáng một cái, cô đã trở lại về bình thường. Mọi chuyện diễn ra nhanh đến nỗi không ai có thể nhìn thấy, kể cả Daniel đang bên cạnh cô.

- Cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật của Ngọc Hương con gái tôi. Sau đây, xin mời tất cả cùng nhập tiệc

La lão gia lên nói vài lời để bắt đầu buổi tiệc. Cô đứng một bên cùng Ánh Nguyệt và Mỹ Hy trò chuyện. Chợt một anh chàng miến cưỡng cũng gọi là đẹp trai (trong mắt chị Nguyệt và chị Hy a, lý do đơn giản là xung quanh họ toàn là mỹ nam nổi tiếng khiến họ nhìn đến nỗi chán rồi) trên tay cầm theo ly rượu tiến lại gần chỗ ba người đang đứng.

- Hoắc tiểu thư, tôi có hân hạnh được mời cô nhảy chứ?

Chắc, không hề khác so với trí nhớ nha. Cũng vừa bắt đầu buổi tiệc, nở nụ cười cho là đẹp nhất, tiến đến gần mời khiêu vũ, làm cho cô vấp ngã, nhanh chóng đỡ lấy cô, thân sĩ giúp đỡ cô,.... Sau đó khiến cho cô ôm hận mà chết.

- Xin lỗi, tôi có bạn nhảy rồi

Lạnh lùng, dứt khoát, không nhìn đến Trần Chí Trung, cô thẳng thừng từ chối. Lúc đầu khi hắn đến gần mời cô khiêu vũ, biết rõ cô là ai khiến cô hơi bất ngờ nhưng sau đó lại nghĩ chắc là do hắn đã từng gặp cô ở đâu đó. Bây giờ nghĩ lại cô thấy mình thật ngu ngốc. Hắn biết cô là nhờ bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên đã nói cho hắn biết. Quả nhiên, khi cô từ chối lời mời khiêu vũ của hắn, sắc mặt Trịnh Mỹ Liên tối sầm đi, mà sắc mặt hắn cũng chẳng tốt hơn là bao. Hắn nghĩ sao cũng không ngờ cô lại từ chối thẳng mặt hắn như thế.

Daniel bước đến ôm eo cô, cùng cô đi ra khiêu vũ. Nở một nụ cười yêu mị nhưng lạnh giá, cô hướng bạch liên hoa nói một câu bằng khẩu hình miệng: “Trò chơi bắt đầu”

Trần Mỹ Liên tức giận nắm góc áo vò đến nhăn nhúm, khuôn mặt âm trầm cực điểm. Cô ta dám bẻ mặt Chí Trung, cô ta đây là muốn bẻ mặt mình. Giỏi lắm. Hoắc Lãnh Nguyệt Băng, tôi thì tôi phải khiến cô sống không được chết không xong.

Còn về phía các mỹ nam thì đều đang đen mặt. Cái tên khi lông vàng này (từ Daniel lãng tử biến thành khi lông vàng =_=) từ đâu chui ra vậy? Tại sao lại dám ngang nhiên ôm Băng Băng / Băng nhi / bảo bối / bé cưng mà khiêu vũ chứ. Cô ấy là của bọn họ.

Còn về phía nhóm của Ánh Nguyệt thì ôm tâm tình xem kịch vui nha. Băng Băng của các cô được rất nhiều người để ý nha, các cô cũng nên tính đến chuyện thu bao nhiêu sinh lễ thì mới đủ điều kiện rước Băng Băng đây. Thật “khó” suy nghĩ nha (vâng, chắc “khó” =_=). Nếu chị Băng biết mình sắp bị hai cô bạn thân cùng anh trai mình bán đi thì không biết cô sẽ làm thế nào đây.

Mn cho Sara chút ý kiến nào. Tra nam lên sàn, trò chơi đã bắt đầu, kết cục của người thua sẽ như thế nào? Nhân vật thần bí ở chương trước chính là Daniel. Chuẩn bị ngược bạch liên hoa cùng tra nam thôi

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Trong khi cô cùng Daniel khiêu vũ thì có vài kế hoạch đã được hình thành và đang dần được áp dụng. Câu nói “Trò chơi bắt đầu” kia có lẽ chỉ cô và bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên hiểu mà thôi. Dù cô rất ngại phiền phức nhưng cô ta đã muốn chơi thì cô đành phải chơi cùng cô ta vậy. Dù sao, món nợ mà cô ta thiếu cô, cô ta vẫn chưa trả à. Bao nhiêu nhục nhã ở kiếp trước mà cô phải chịu, cô nhất định bắt Trịnh Mỹ Liên trả đủ. Nhìn lại anh chàng trước mặt mình, cô cảm thấy rất ấm áp. Vì cô, anh đã hy sinh rất nhiều, là cô thiếu anh nên kiếp này cô nhất định phải bù đắp cho anh thật tốt.

- Daniel, anh vẫn chưa tìm ra người đó sao?

Nghe cô hỏi mà anh cảm thấy đau, là do anh nên người anh yêu mới bỏ đi, rồi xa anh để cho anh không tìm được. Cười khổ, lắc đầu nhìn cô, anh nhẹ giọng

- Em ấy đã muốn trốn thì không ai có thể tìm được

- Nhất định sẽ tìm được thôi. Bởi vì cả hai rất yêu nhau mà

- Hy vọng là vậy

Mỉm cười an ủi anh, cô tự hứa với lòng là nhất định sẽ tìm ra người kia, hóa giải hiểu lầm giữa hai người họ.

“Hoắc Lãnh Nguyệt Băng, tôi muốn cô phải trả giá vì ngày hôm nay” Bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên nắm chặt bàn tay đến mức móng tay ghim sâu vào lòng bàn tay và đang dần lập ra âm mưu hãm hại cô.

Sau khi khiêu vũ cùng Daniel, cô bước về phía anh trai cùng Ánh Nguyệt. Cao quý, ưu nhã, quyền rũ, lạnh lùng như nữ vương là những từ dùng để hình dung về cô. Hầu như tất cả ánh mắt đều hướng về cô, nhóm người Hàn Ngạo Phong mang theo si mê, yêu thương cùng dục vọng chiếm hữu. Riêng Trịnh Mỹ Liên cùng La Ngọc Hương thì trong ánh mắt mang theo căm hận, điên cuồng muốn giết chết cô.

Như có như không liếc về phía hai cô gái kia, cô nở một nụ cười dịu dàng nhưng trong mắt lại là một mảnh băng giá. Trịnh Mỹ Liên - La Ngọc Hương, trò vui còn ở phía sau. Món nợ mà hai người thiếu Hoắc Lãnh Nguyệt Băng tôi, tôi sẽ từ từ mà đòi. Đặc biệt là cô đó Trịnh Mỹ Liên, cô muốn diễn thì tôi sẽ diễn với cô, để cô hiểu rõ một điều “Núi cao còn có núi cao hơn - Vô quỷ dày có móng tay nhọn”

Sẽ rất vui nếu như không phải có người không biết lựa thời gian mà xuất hiện - Trần Chí Trung - tiến đến trước mặt cô chào hỏi với mỹ danh là làm quen. Nếu không phải lễ nghi nhà họ Hoắc không cho bỏ đi giữa chừng thì cô sẽ không đứng đó nghe Trần Chí Trung lải nhải đầu. Chợt, cô thấy một bóng dáng quen thuộc tiến lại gần, khẽ nở một nụ cười mà mị, cô làm như đang chú tâm trò chuyện.

Về phía bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên, nghe được bọn họ nói chuyện, không lí trí níu cánh tay cô lại, tát Hoắc Lãnh Nguyệt Băng cô một cái. Dù cô đưa lưng về phía Trịnh Mỹ Liên nhưng vẫn biết cô ta đến nên “không” để phòng bị tát vào mặt một cái. Mà Trần Chí Trung nhìn thấy Trịnh Mỹ Liên còn chưa kịp cản thì cô bị đánh.

- Hoắc tiểu thư, cô có sao không?

Trần Chí Trung lập tức quan tâm hỏi. Cô hất tay Trần Chí Trung ra, không quan tâm đau đớn ở mặt tát lại Trịnh Mỹ Liên một cái. Cho tới bây giờ không có ai dám đánh Hoắc Lãnh Nguyệt Băng cô, con cạp không thể hiện cái uy của nó người ta sẽ cho là hellokitty (mô phật, chị Băng mà là hellokitty thì những người đọc truyện của Sara sẽ là gì?) Trịnh Mỹ Liên không dám tin trọn to hai mắt, cô ta không ngờ cô động thủ đánh cô ta, ở trong mắt cô ta, Hoắc Lãnh Nguyệt Băng là người rất coi trọng danh dự. Cô ta bùm mặt quá lớn

- Cô quyền rũ vị hôn phu của tôi, bây giờ còn đánh tôi, các người nói xem còn thiên lý không?

Nói xong thì gào khóc, thật ra muốn lôi kéo sự chú ý của mọi người tới đây. Cô nhìn bạch liên hoa thì nở nụ cười rục rịch, các người đã không biết xấu hổ như vậy thì tôi cũng không cần nể mặt các người nữa, phản bác lại

- Cô đúng là làm tôi bất ngờ về tài ăn nói của cô đấy, cô nói tôi quyền rũ vị hôn phu của cô. Vậy cô cứ làm ra vẻ bạch liên hoa nhu nhu nhược nhược, rồi lại như có như không quyền rũ Khương Nhật Khải thì sao? Vậy rốt cuộc là ai quyền rũ ai, vị hôn phu của cô chắc biết rõ, tôi không nói thì đừng cho Hoắc Lãnh Nguyệt Băng tôi là dễ bắt nạt.

- Cô nói vậy, tôi cùng Khương thiếu gia không có gì hết. Cô mới là người đáng xem xét đấy Hoắc tiểu thư. Dãy đưa không rõ cùng đám người Khương thiếu, bây giờ thì lại mập mờ với anh chàng ngoại quốc nữa.

Nhìn Trịnh Mỹ Liên nổi điên giống như chó điên, nhào qua phía cô, bọn người Lý Dạ Diễm chạy tới, thấy bạch liên hoa như người điên liền không vui, bắt lấy tay của Trịnh Mỹ Liên, lạnh giọng nói

- Lần trước đã cảnh cáo cô, không được động đến cô ấy nữa, xem ra không dạy dỗ cô là không được, cái tay này chỉ về phía cô ấy, lúc này lại dùng cái tay này đánh người, tôi xem, đôi tay này trừ đánh người thì không có chỗ để dùng, giữ lại cũng vô ích.

Lý Dạ Diễm bắn ánh mắt sắc bén về phía Trịnh Mỹ Liên, cô ta lúc này hồi hận cực kì, cô ta sao lại quên cái tên ác ma này đang ở đây. Trịnh Mỹ Liên sợ đến run người, nhưng hồi hận đã muộn, chỉ thấy Lý Dạ Diễm nắm tay trái của cô ta lên. “Rắc.” Gãy xương, sau đó đổi thành một cái tay khác. “Rắc” Lần nữa gãy xương, tay phải, do Lý Dạ Diễm không nương tay, mạnh tay bẻ xuống khiến tay phải của Trịnh Mỹ Liên hoàn toàn bị tàn phế. “A ——.” Trịnh Mỹ Liên kêu to một tiếng. Lý Dạ Diễm bẻ gãy hai tay, ném Trịnh Mỹ Liên trên mặt đất. Bởi vì mang giày cao gót cho nên không giữ được thăng bằng, té nhào vào bàn ăn, trong nháy mắt, trên người dính đầy mỡ đông, trên tóc là rượu đỏ, dung mạo tí mỉ hóa trang đều bị rượu vấy bẩn, bộ dáng kinh khủng như quỷ, vô cùng chật vật.

Lý Dạ Diễm nhận lấy khăn người hầu bàn đưa tới, lập tức lau sạch sẽ, giống như đụng phải bạch liên hoa như là chạm phải vật gì đó rất đáng ghét. Cô lạnh lùng nhìn một màn này, cười lạnh nói

- Không cần mềm lòng, chính các người khi dễ tôi.

Đám người Lý Dạ Diễm nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của cô, không khỏi cảm thấy an ủi, bọn anh biết đây mới đúng là bảo bối của bọn anh.

Tất cả mọi người cười nhạo bạch liên hoa, trong nhất thời cô ta trở thành chuyện cười của giới thượng lưu. Trịnh Mỹ Liên vội vã nhìn đau lòng mạng kéo vấy bẩn chạy đi. Một cuộc náo nhiệt như vậy đã kết thúc. Phòng bữa tiệc mở nhạc lên.

- Mặt như thế nào rồi? Còn đau không?

Hàn Ngao Phong nhẹ nhàng chạm tới gương mặt của cô, hết sức đau lòng hỏi.

- Không có việc gì.

Nhìn dáng vẻ quan tâm của bọn người Hàn Ngao Phong, cô đỏ mặt trả lời. Lúc này La Ngọc Hương đi tới trước mặt Dương Minh Triệt, đưa tay ra, cố ý mời.

- Tổng giám đốc Dương, tôi có vinh hạnh mời anh nhảy một điệu không?

- Tôi có bạn nhảy rồi.

Dương Minh Triệt không có chút nào cảm thấy có lỗi, dắt tay cô vào trong sàn nhảy.

- Tôi không nhớ có đồng ý khiêu vũ với anh mà?

- Thời điểm anh nắm tay em, em cũng không có phản đối, cho nên anh cho là em đồng ý.

Dương Minh Triệt giải thích.

- Anh, thật đúng là không nhìn ra một tổng giám đốc bình thường luôn trầm mặc ít nói, hiện tại lại biết cách ăn nói như vậy.

Cô cười nói. Cũng đem tay lên hông của anh

- Ha ha ha ~.

Anh cười nắm tay cô, nâng cô lên cao, một tay khác ôm chặt lấy eo thon nhỏ của cô, hai người đang ở rất gần nhau, cả hô hấp của nhau cũng cảm thụ được. Dương Minh Triệt cúi đầu ở bên tai cô nhẹ nhàng thổi hơi. Bên đây mập mờ tình cảm thì ở chỗ của đám người Lý Dạ Diễm lại là một vùng dầm chua đồ vớ. Họ lại chậm một bước rồi...

Trả nợ đúng hẹn đây, mở màn cuộc chơi của chị Băng và bạch liên hoa rồi. Mn cho Sara chút ý kiến nào

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

- Isabel?

- Moon?

Tiến lại gần cô gái trước mặt, trong mắt cô tràn đầy vui mừng.

- Isabel, chị đã đi đâu thời gian qua? Em và Daniel đã tìm chị rất lâu.

- Chị ...

- Chị vẫn hiểu lắm em và Daniel?

- Không phải. Lúc đầu chị có giận cả hai nhưng sau khi nghĩ lại thì chị hiểu rõ. Dù sao thì chị bên anh ấy đã lâu, đủ để hiểu anh ấy. Chị giận là giận bản thân chị thôi.

- Isabel, chị không cần như vậy. Trong chuyện này không ai có lỗi hết. Kể từ ngày em - chị và Daniel gặp nhau, bánh xe số phận đã bắt đầu quay, mọi chuyện chúng ta gặp để không thể nào lường trước được. Isabel, nữ hoàng đã cho chị tự do rồi.

- Tự do? Chị có sao?

- Có chứ. Isabel, chị có tự do. Đừng chấp nhất quá khứ nữa. Daniel vẫn đang chờ chị.

Vừa nói cô vừa chỉ tay về phía sau lưng Isabel, nơi có một chàng trai đang đứng. Isabel nhìn theo tay cô mà không kiềm được nước mắt. Cô (Isabel) có gì đáng để cho anh (Daniel) cam tâm chờ đợi. Quay lại nhìn cô (Băng), thấy cô (Băng) mỉm cười động viên, cô (Isabel) ôm chầm đứa em gái này một cái thật chặt rồi sau đó chạy về phía vòng tay đang mở rộng của anh (Daniel), cô (Isabel) cảm thấy thật hạnh phúc, cuộc đời này đã không còn gì hối tiếc rồi.

Isabel Taylor: con gái nữ hoàng Anh, còn 1 chị gái và 1 anh trai, là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng I.T

-----"*****"-----

Nhìn Isabel và Daniel tay trong tay khiến cô rất vui vẻ, nó giống như một tâm nguyện đã được thực hiện. Mà cũng đúng, bất kể kiếp trước hay kiếp này, cô luôn mong Daniel và Isabel sẽ quay trở lại với nhau, sống hạnh phúc bên nhau.

Tuy nhiên, cô vẫn còn cần sự giúp đỡ của họ trong cuộc chơi này, cuộc chơi giữa cô Hoắc Lân Nguyệt Băng và bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên. Để xem cuối cùng ai sẽ là kẻ thua cuộc khi gương mặt chuột của cô ta từng chút từng chút lộ ra bên ngoài.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cô vẫn rảo bước về phía trung tâm thương mại, cô cần mua quà cưới trước nha. Vào thẳng cửa hàng trang sức, đang muốn gọi nhân viên cho cô xem mẫu mới thì có tiếng cãi nhau làm cô chú ý. Là hai cô gái, đều là thiên kim tiểu thư, mà khoan, kia là... Nhận ra một trong hai cô gái đang đứng kia là ai, cô nở một nụ cười nhẹ, tiến về nơi đó.

- Sợi dây chuyền này tôi đã lấy, cô muốn thì chọn sợi khác.

- Tôi nhất quyết lấy sợi đó.

- Bạch Kiều Linh cô nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi nói sợi dây này tôi lấy.

- Cô.... cô....

Cô gái được gọi là Bạch Kiều Linh đã tức giận đến nỗi không thể nói chuyện được. Cô ta đưa tay lên tính tát cô gái đối diện thì bị một bàn tay khác cầm tay cô ta lại. Bạch Kiều Linh quay lại nhìn người đang nắm tay không cho cô ta đánh người. Không nhìn thì thôi, nhìn xong lại càng khiến cô ta ghen ghét tức giận hơn nữa. Người chặn tay cô ta là một cô gái xinh đẹp, quyền rũ hơn cô ta. Hơn nữa, nhìn từ trên xuống, trên người cô gái kia không chỗ nào không là hàng hiệu, thậm chí có vài món là hàng giới hạn.

- Nơi đây không phải chỗ để cô làm loạn.

- Cô là ai mà lên mặt ra lệnh cho tôi? Cô có biết tôi là ai không hả?

Cô vừa buông tay cô ta ra thì cô ta liền chỉ chóc chanh chua lên, khi về cô nhất định phải kêu Âu Thiên Duệ Âu hồ ly khám tai cho cô mới được (chị cứ thoải mái, anh ấy mong còn kịp nữa là).

- Ôh! Vậy cô là ai nha?

- Tôi? Tôi là Bạch tiểu thư Bạch Kiều Linh. Cô biết điều thì nên xin lỗi tôi đi rồi tôi sẽ tha cho cô.

Vừa nói Bạch Kiều Linh vừa chỉ tay vào cô, ra vẻ đại tiểu thư cao cao tại thượng. Nhân viên cùng các khách hàng xung quanh đều biết rõ thân phận của cô, sau khi nghe Bạch Kiều Linh nói xong thì đều che miệng cười thầm.

- Bạch tiểu thư Bạch Kiều Linh?

- Phải, cô còn không mau xin tôi tha lỗi

- Nhưng theo tôi biết, Bạch gia chủ đã tuyên bố chỉ có ba người con hai nam một nữ. Đại thiếu gia Bạch Chấn Minh, tam thiếu gia Bạch Chấn Thiên và nhị tiểu thư Bạch Nguyệt Ngân. Mà Bạch Nguyệt Ngân là tiểu thư duy nhất của Bạch gia. Vậy còn Bạch Kiều Linh cô là ai nha?

- Cô.... Cô.....

Nghe cô nói xong, cô ta tức đến nổi đỏ mặt. Cô quay sang nhìn cô gái bên cạnh, cũng tức là Bạch Nguyệt Ngân, vỗ nhẹ lên tay Bạch Nguyệt Ngân sau đó quay sang Bạch Kiều Linh. Chưa để cô ta nói tiếp, cô nhẹ nhàng mỉm cười nói tiếp.

- À tôi quên. Bạch Kiều Linh là con ngoài giá thú của Bạch gia chủ. Bạch gia chủ khi còn trẻ đã từng làm lỡ. Sau đó mẹ cô còn mặt dày đến đòi Bạch gia chủ chịu trách nhiệm nhưng không ngờ bị Bạch gia khui ra thân phận của bà. Cuối cùng bà quyết định để lại cô cho Bạch gia sau đó ra nước ngoài. Nhưng địa vị của cô ở Bạch gia không là gì hết. Bạch gia chủ không công nhận cô là Bạch tiểu thư, Bạch gia chủ chỉ chịu trách nhiệm chăm lo cho cô có nơi ăn chốn ở đến khi cô lấy chồng. Nhưng cô lại luôn tự nhận mình là Bạch tiểu thư, kênh kiệu coi thường người khác. Nói thẳng ra cô mới là người không có tư cách nói mình là Bạch tiểu thư.

- Cô... Cô.... Cô là cái thá gì hả?? Cô đi chết đi

Vừa nói cô ta vừa lao đến đánh cô. Cũng phải thôi, cô đã nói ra điều mà cô ta luôn che giấu, luôn cô gắng phủ nhận điều đó.

Chộp lấy tay cô ta, hất mạnh tay cô ta ra, cô nhận khăn tay từ nhân viên, lau thật kỹ bàn tay của mình rồi sau đó đưa lại cho nhân viên đi đem giặt. Rồi cô nhìn lại cô ta, nhìn từ trên nhìn xuống, tựa như một nữ vương nhìn xuống một kẻ hèn mọn

- Tôi là ai sao? Tôi là bạn của Bạch tiểu thư Bạch Nguyệt Ngân. Là tiểu thư của Hoắc gia, là chủ nơi đây, Hoắc Lãnh Nguyệt Băng. Sau này, chỉ cần là tài sản của Hoắc gia, thì cô ta không được bước chân vào.

Cô quay sang nhìn nhân viên của mình mà nói. Hải lòng nhìn về mặt trắng bệch của Bạch Kiều Linh, sau đó nắm tay Bạch Nguyệt Ngân kéo đi.

Có trách thì nên trách cô ta là bạn của Trịnh Mỹ Liên. Kiếp trước, chính cô ta chung tay cùng Trịnh Mỹ Liên đẩy cô xuống vực sâu vô hạn. Còn Bạch Nguyệt Ngân thì khác, nếu không có cô ấy thì có lẽ cô đã tự sát trong nhục nhã rồi. Khi ấy, Bạch Kiều Linh cùng Trịnh Mỹ Liên bắt tay nhau cho người làm nhục cô, rất may là khi ấy Bạch Nguyệt Ngân đi ngang đã cứu giúp cô. Sau đó Bạch Nguyệt Ngân còn cho cô tá túc, giúp đỡ cô mọi chuyện. Nếu không có Bạch Nguyệt Ngân, cô đã rất nhục nhã rồi. Bởi vậy, kiếp này cô nhất định sẽ làm bạn, làm chị em tốt cùng cô ấy.... (Bạch Kiều Linh mà Sara cứ nhầm thành Bạch Liên Kiều...)

~~~~~
Bạch Kiều Linh cùng Trịnh Mỹ Liên sẽ bị gì đây. Khụ khụ, Bạch Nguyệt Ngân sẽ là tiểu bạch thỏ hay tiểu dã miêu đây? *cười gian* Sẽ có riêng một ngoại truyện về Bạch Nguyệt Ngân nha

Cho Sara xin lỗi vì lâu rồi mới co chương mới. Sara đang bận học không có nhiều thời gian cho lắm. Mn thông cảm, Sara năm nay 12 rồi

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đứng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Tóc hồng là Bạch Nguyệt Ngân, tóc đen là Hoắc Lãnh Nguyệt Băng. Hình ảnh mang tính chất cho có

Cô kéo Bạch Nguyệt Ngân đi vào Cafe Time, một quán cafe yên tĩnh trong trung tâm thương mại. Chọn một góc khuất yên tĩnh, cô ngồi xuống cùng Bạch Nguyệt Ngân.

- Bạch tiểu thư sẽ không giận tôi vì tôi tự mình đặt cho cô mối quan hệ là bạn với tôi chứ?

- Không sao không sao! Tôi cũng rất vui vì được làm bạn với Hoắc tiểu thư

Bạch Nguyệt Ngân vui vẻ nói, cô còn tưởng Hoắc tiểu thư là người như thế nào. Ai ngờ là một cô gái rất cá tính nha, nói chuyện rất thoải mái. Không có gò bó giống như mấy người trong giới thượng lưu bọn họ, chỉ là xu nịnh để được địa vị trong xã hội.

- Đồ uống ở đây thế nào?

Nguyệt Băng cười nhìn Bạch Nguyệt Ngân, Bạch Nguyệt Ngân vẫn như vậy. Nói chuyện rất vô tư và thoải mái với cô.

- Rất ngon! Còn nữa, sau này cứ gọi tôi là Ngân Ngân! Không cần Bạch tiểu thư gì đó

- Được, Ngân Ngân, sau này cũng gọi tôi là Nguyệt Băng được rồi. Đừng khách sáo!

- A, Hoắc tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi!

Nguyệt Băng nhếch miệng cười, ngoài Trịnh tiểu thư bạch liên hoa Trịnh Mỹ Liên ra thì còn ai có giọng nói khó lọt vào tai như cô ta chứ? Ra ngoài cũng gặp cô ta, rõ ràng là tới đây làm khó cô rồi. Trịnh Mỹ Liên cô cũng thật rảnh rồi. Nguyệt Băng tiếp tục uống nước, không quan tâm đến sự hiện diện của Trịnh Mỹ Liên. Bạch Nguyệt Ngân cũng không có vẻ gì là quan tâm đến Trịnh Mỹ Liên, cô từ trước đã không ưa gì bạch liên hoa cô ta. Nữ nhân giả ngây thơ như cô ta chỉ để câu dẫn nam nhân thì ta khinh.

Trịnh Mỹ Liên thấy không ai để ý đến mình thì nghiêng răng ken két. Tức giận cầm ly nước đá cạnh đó, hất thẳng vào người Nguyệt Băng. Mái tóc xinh đẹp của Nguyệt Băng ướt sũng nước liền rũ xuống và nhỏ nước tí tách, cô cúi mặt, trên mặt xuất hiện một dòng hắc tuyến xuất hiện trên mặt cô. Trịnh Mỹ Liên cười nhếch miệng.

- Xin lỗi cô Hoắc tiểu thư. Tôi vừa nhìn thấy một con ruồi, nên lỡ tay... Thật xin lỗi cô

- Trịnh Mỹ Liên! Cô dù sao cũng là tiểu thư của Trịnh gia. Cô không thể cư xử như một tiểu thư được sao? Sao có thể cư xử như một người không có học thức như vậy chứ?

Bạch Nguyệt Ngân đập bàn, tức giận chỉ vào Trịnh Mỹ Liên nói. Người ngoài nếu không biết còn tưởng cô ta là đầu đường xó chợ từ đâu tới đây đánh ghen. Trịnh lão gia và Trịnh phu nhân không biết dạy con sao?

- Tôi tưởng ai xa lạ, hoá ra lại là Bạch tiểu thư! Chuyện của tôi không cần cô xen vào!!!

Chát... Nguyệt Băng đưa tay đánh một cái thật mạnh vào má Trịnh Mỹ Liên khiến cô ta ngã sòng soài trên mặt đất, bên má còn in vết đỏ do bàn tay cô tạo ra. Cầm lấy khăn giấy ở bên cạnh, lau bàn tay rồi lập tức vứt đi.

- Tôi nghĩ Trịnh thị nhà cô không cần hợp tác với nhà tôi đâu! Vậy nhé? Trịnh tiểu thư

- Trịnh Mỹ Liên, nếu cô có muốn gây chuyện với tôi, cứ đến Hoắc gia tìm tôi! Lúc nào cũng được, tôi luôn sẵn sàng tiếp đón cô

Nói xong Nguyệt Băng kéo tay Bạch Nguyệt Ngân đi, ném cho Trịnh Mỹ Liên một nụ cười khinh bỉ. Cô ta nhận lại như vậy là xứng đáng. Muốn gây chuyện với cô? Cô ta nghĩ mình là ai?

Sau khi Nguyệt Băng và Bạch Nguyệt Ngân bỏ đi, Trịnh Mỹ Liên khuôn mặt vặn vẹo xấu xí, bàn tay nắm chặt đến cả móng tay đâm vào bàn tay đến chảy máu cũng không cảm thấy đau “Hoắc Lãnh Nguyệt Băng, tôi không đội trời chung với cô... Nhất định một ngày nào đó... Cô và bọn họ phải cầu xin tôi tha mạng... Nhất định...”

-----"

Bạch Nguyệt Ngân đưa cô về nhà, còn tốt bụng cho cô mượn đồ.

- Thế nào? Có vừa không

- Vừa, cảm ơn cậu Ngân Ngân!

Cô cười nhẹ, cô không ngờ cô với Bạch Nguyệt Ngân là cùng size đó. Bộ đồ còn rất dễ thương nữa, bộ đồ màu hồng phấn nhẹ nhàng. Phần cổ áo còn đính một dải trân châu, gấu váy ren dễ thương. Đơn giản như Nguyệt Băng cô vẫn nhận ra đây là đồ của một nhãn hàng nổi tiếng, còn là số lượng có hạn.

- Không có gì, đồ của Băng Băng mình đã đưa cho người làm mang đi giặt! Mình đi kiểm gì đó cho Băng Băng ăn

- Cảm ơn Ngân Ngân.

Chương này là do @Doanhon2 viết, mn đọc và cùng góp ý nào, cho bé ấy thêm góp ý để phát triển nào

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cốt Cách Mỹ Nhân (1)

- Tiểu Băng mỹ nhân !

- Tiểu Băng mỹ nhân !!

- Tiểu Băng mỹ nhân !!!

- Haizz ... Mỹ Thiên đại nhân mỗi lần cậu về nước là lại gà bay chó sủa, hoa tàn liễu úa, tớ vẫn không hiểu tại sao cậu luôn thù hận thiên nhiên xinh tươi của trái đất này chứ.

- Tiểu Băng, miệng cậu vẫn rét buốt như vậy sao. Tớ thật thương tâm mà.

- Đi thôi! Cậu muốn đặt khách sạn hay về nhà đây?

Mỹ Thiên - người bạn thân này cả đời cô cũng không quên được. Kiếp trước cô quen biết người này trong một quán bar, tưởng cả hai đồng bệnh tương liên từ một cơn phurong hoàng cao quý sa vào vườn tình ái, tui nhục cho đi tắm chân tình để đổi lấy gai ái tình phá nát vẻ kiêu sa, thua dưới cái cười kinh miệt của con công sắc trắng thanh thuần kia, tìm bị đâm đến rỉ máu từ ngày này qua tháng nọ không ai không hay. Mỹ Thiên - cô gái này khi cô khóc sẽ im lặng khấn cho cô tẩy sạch lệ, sẽ cổ vũ cô khi cô yếu đuối muốn buông bỏ đoạn tình cảm đau thương này. Cô cũng đã từng ngời mắt không thương tiếc đồ cặn bã nào dám tổn thương Mỹ Thiên, từng dốc hết tâm can kể lại câu chuyện tình yêu của mình cho cô ấy nghe. Khi ấy, cô ấy đã phá lên cười bảo cô cũng thật làm tròn trách nhiệm của nữ phụ ngôn tình, mà cô cũng chỉ biết im lặng cười đến tê tâm. Cho đến trước đêm cô đứng trước bờ vực tuyệt vọng, cô đã tìm đến nhà cô ấy như điểm tựa cuối cùng của cô. Cái cô nhìn thấy lại là người đàn cô đang nhưng nhớ tới xương tủy điên cuồng hưởng thụ thân thể người cô bạn cô tin tưởng nhất ngay trước cửa nhà, thấy ánh mắt tà tứ đâm thẳng vào cô nhưng miệng vẫn cười khúc khích giòn tan đầy tình nghịch như mọi ngày, tiếng đàn ông trầm thấp rên rỉ vang vọng bên tai ....Cô điên rồi. Thật sự điên rồi. Không còn gì để níu giữ cô lại nữa rồi.

Cô nhớ cô đã đọc đâu đó rằng người đàn bà có 3 thứ không nên có. Đó là nước mắt - rượu - khói thuốc bởi người đàn bà khi khóc là đã mang trong mình trái tim yếu đuối, dễ bị tổn thương, khi say là người đã bị bỏ quên, lạc lõng và cô đơn, khi cầm lên điều thuốc, có nghĩa trong cuộc đời này không còn điều gì quan trọng với cô ấy nữa. Bây giờ cô bỗng nhiên rất muốn cười, cười thật lớn cho sự ngốc nghếch của mình kiếp trước. Cô thật muốn chờ xem khi cô không còn là con người bi lụy nào tàn của kiếp trước thì người bạn từng thân thiết sẽ còn mang đến bất ngờ gì cho cô đây? Mỹ Thiên, kiếp này, chớ làm tôi thất vọng!

- Mỹ nhân, tối nay shopping với tớ đi nào.

- Không !

- Sao thế, ai lại làm mỹ nhân của tớ phiền lòng rồi, đến đây, đến đây, để tỳ tỳ an ủi linh hồn trống vắng của cung.

- Đại nhân à, phòng cậu còn chỗ để chứa thêm đồ nữa sao?

- À há, may nhờ cậu nhắc đấy chứ không tớ cũng quên mất cái căn phòng bé xíu ấy lại hết chỗ để đồ rồi. Vậy thì tối nay đi xóa một chút để chào đón tớ về đi chứ, tớ thật vẫn không chịu nổi cảnh sống không có cậu thể này.

- Được rồi đại nhân của tớ, 9h tớ tới khách sạn đón cậu được chưa?

- Phải thế chứ! Tối gặp !

- Tối gặp!

Chào đón cậu về ? Hừ,.... phải rồi, năm đó khi mới về nước, còn chưa kịp đợi tôi tặng lễ vật cho cậu, cậu đã nhanh chóng sắp xếp xong quà tặng cho tôi rồi nhì. Mỹ

Thiên, kiếp này, đến lượt tôi tặng cho cậu.

Chào các nàng, ta là Haley, ta sẽ là người hỗ trợ tạm thời cho nàng Sara để viết tiếp bộ truyện này. Mong mọi người có thể tương tác với ta, để lại cho ta nhận xét để ta biết chỗ ta cần hoàn thiện, bạn nào có ý tưởng độc đáo cho câu truyện thì cmt luôn cho ta với nhé.

Ta rất rất rất làm biếng nên sẽ không có lịch đăng truyện cố định như các tác giả khác , mong các nàng thứ tha ta cho ta nhiều hơn.

Cuối cùng là thanks các nàng và chúc các nàng đọc truyện vui vẻ ạ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ngoại Truyện 1

Trên vách núi có tên U Vực, có 1 nhóm người đang đứng đó. U Vực là vực thẳm sâu không thấy đáy, có người nói phía dưới đó là dòng nước chảy siết,

có người lại bảo dưới đó là vách núi hiểm nguy, không một ai biết chính xác dưới đó là gì trừ những người đã rơi xuống. Bên mép vực là một cô gái xinh đẹp mặc một bộ kimono đen, tóc nâu xõa dài, tay cô cầm một cây kiếm nhật đang đầm máu mà chính bản thân cô gái ấy cũng đang bị thương tích đầy người. Đối diện cô là một nhóm người mặc áo đen bao quanh 4 nam nhân và 1 nữ nhân. Nữ nhân mặc kimono màu hồng nhạt, tóc búi cao, trên gương mặt thanh tú đang nở nụ cười ngạo mạn nhìn nữ nhân mặc kimono đen. 4 nam nhân xung quanh cô ta thì đều mặc vest đen, vẻ mặt khinh thường nhìn cô gái kia. Chợt một nam nhân cất tiếng

- Hoắc Lãnh Nguyệt Băng cô đã hết đường chạy rồi

- Hahaha.... Các người nghĩ là bắt tôi được sao? Mơ tưởng

Cô gái mặc kimono đen không ai khác là Hoắc Lãnh Nguyệt Băng, còn người vừa lên tiếng là Khương Nhật Khai, cô gái kimono hồng nhạt là Trịnh Mỹ Liên, còn lại là Âu Thiên Duệ, Dương Minh Triệt và Trần Chí Trung

- Trịnh Mỹ Liên cô sung sướng lắm đúng không? Nhìn tôi từ trên cao té xuống vực sâu. Cô cứ cười đi, tôi là Queen mà cô quên rồi sao? Những việc cô làm tôi đều biết và đã có người giữ những thứ đó thay tôi rồi. Tôi chết cô cũng ngồi tù. Cô từ từ mà hưởng thụ đi

Cô cao ngạo nhìn Trịnh Mỹ Liên đang dần tái mặt. Sợ sao? Vẫn còn ở phía sau nữa mà. Quay sang nhìn Trần Chí Trung, cô cảm thấy cuộc đời mình đã nhuộm một vết dơ

- Trần Chí Trung, Hoắc Lãnh Nguyệt Băng tôi duy chỉ có một sai lầm duy nhất là đã nhìn nhầm anh. Chỉ vì một phút mất mòi mà tôi đã khiến cuộc đời mình nhuộm một vết đen dơ bẩn. Nếu có kiếp sau, tôi nhất định sẽ khiến anh đau đớn tận cùng

Cô thề nếu có cơ hội làm lại, cô nhất định trả thù. Nhìn về phía “anh họ đáng kính” của mình, cô chợt thấy đau lòng thay cho mẹ mình

- Khương Nhật Khai, giờ phút này tôi rất hận bản thân vì sao có chung một nửa dòng máu với anh. Nó khiến tôi cảm thấy ghê tởm bản thân mình

- Cô nói gì?

Không tin vào những gì mình vừa nghe, Khương Nhật Khai quay sang nhìn cô. Còn cô thì ung dung đưa tay chỉ về Trịnh Mỹ Liên

- Cô ta không nói sao? À quên, cô ta làm sao dám nói là mình vốn không phải em họ anh. Mẹ cô ta vốn họ Nguyễn mà, đâu phải họ Khương

Khương Nhật Khai khó khăn quay sang Trịnh Mỹ Liên mà hỏi

- Cô ta nói có phải sự thật không? Mẹ em tên gì?

- Em...em...

Tuyệt vọng bao trùm lấy anh, thì ra người bao lâu nay bên mình lại lừa dối mình. Hay thật!

- Cô nói đi, Hoắc Lãnh Nguyệt Băng

- Mẹ tôi tên Khương Mỹ Hoa. Nhưng hiện giờ tôi lại mong đây không phải là sự thật, bởi tôi chán ghét phải thừa nhận tôi và anh có một nửa dòng máu giống nhau. “Anh họ đáng kính” của tôi, biết được mọi chuyện vào lúc này thì được gì? Biết không, tôi chán ghét anh lắm nhưng vì mẹ tôi nên tôi nhịn. Bây giờ thì không cần nữa.

Bỗng “đoàng” một tiếng, một viên đạn găm thẳng vào ngực cô, mà người đang cầm súng là Trịnh Mỹ Liên. Trừ Trần Chí Trung ra, ba nam nhân còn lại không ai tin vào mắt mình hết. Đây là cô gái yếu đuối, không dám làm bị thương ai đây sao? Bây giờ cô ta đang cầm súng giết người, ánh mắt tràn ngập thù hận. Có lẽ... họ đã lầm

Từ phía xa, ba nam hai nữ nhanh chóng chạy đến bên cô. Hai nữ nhân ôm lấy cô mà khóc

- Nguyệt.... Nguyệt Nguyệt... bà sẽ không.... không sao đâu

- Ánh Nguyệt.... Mỹ Hy.... sống tốt... Anh hai... sống tốt... chăm sóc gia đình... giúp em..

- Nguyệt nhi, em sẽ không sao đâu. Ngoan, đừng nói nữa

- Em... xin lỗi... em... yêu... mọi người...

Nở một nụ cười thật dịu dàng, thật đẹp, cô từ từ nhắm mắt lại. Cô... đi rồi... thật nhẹ nhàng... Cô đi trong đau đớn, đi trong lạnh lẽo và đi trong vòng tay người thân. Khương Nhật Khai, Âu Thiên Duệ, Dương Minh Triệt cảm thấy tim mình bị ai đó bóp chặt, đau đến nghẹt thở. Trong mơ họ nhận ra mình đã đánh mất một thứ rất quan trọng rồi, và thứ đó là cô, Hoắc Lãnh Nguyệt Băng cô.

- Anh hai, cô ta Trịnh Mỹ Liên là người chúng ta cần bắt. Mọi tội chứng của cô ta, em và Ánh Ánh đang giữ. Cô ta cần trả giá cho mọi việc. Và kể cả Trần Chí Trung

Giọng nói của Mỹ Hy đã trở nên băng lãnh từ lúc nào. Cô muốn họ phải trả giá cho mọi chuyện. Và người có tội nặng nhất là Trịnh Mỹ Liên, chính cô ta

đã giết Nguyệt Nguyệt của cô. Ba tên nam nhân kia cô không muốn đụng đến, họ sẽ phải tự mình sám hối. Thiên Hàn bế cô lên, từng bước từng bước lướt qua đám người kia, anh chỉ buông một câu sau đó tiếp tục cất bước đi

- Ngu ngốc, em gái tôi thua kém cô ta hay sao mà phải hăm hại cô ta? Mạng của em gái tôi, các người vĩnh viễn không thể trả

Phải, họ ngu ngốc. Mạng của cô, cho dù họ có chết trăm lần vạn lần cũng không đủ, đời này họ nợ cô rất nhiều, nếu có kiếp sau, họ nhất định bồi tội với cô

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Đừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Ngoại Truyện 2

Nghĩa trang White

Một cô gái trong bộ đồ công sở màu đen, trên tay ôm bó hoa hồng trắng, mái tóc màu đỏ rượu, gương mặt bị che khuất bởi mắt kính đen bản to. Cô gái đứng trước một ngôi mộ màu trắng sạch sẽ, trên đó có một tấm hình của một cô gái xinh đẹp, cô gái đó nở một nụ cười buồn, trong đôi mắt là sự mệt mỏi và đau thương. Phía dưới tấm hình là một cái tên: Hoắc Lân Nguyệt Băng.

Đặt bó hoa lên mộ, cô gái gỡ cặp mắt kính ra, lấy khăn lau tấm hình trên bia đá

- Băng, tôi đến thăm bà đây. Xin lỗi vì lâu rồi không đến, tôi bận đến không phân biệt được ngày đêm rồi. Nói cho bà nghe, Bạch Nguyệt Ngân tôi rất giỏi đây, tuy không bằng bà nhưng không thua kém ai hết. Isabel đã quay về bên Daniel rồi, họ đã kết hôn và có một cặp song sinh. Bà đã yên tâm rồi phải không? Mỹ Hy cũng đã có thai rồi, tôi nghe nói là bé trai. Còn anh trai bà và Ánh Nguyệt thì đang dự tính kím một cô công chúa. Còn tôi sao? Tôi tính làm quý bà độc thân mà hai người kia không cho. Họ đang dùng sức ép, tiến hành ép buộc tôi đây. Bà thì khỏe rồi. Ở nơi đó chắc rất vui, không lo không nghĩ, không còn phiền não. Nguyệt Băng, tôi nhớ bà lắm

Lau giọt nước mắt, Nguyệt Ngân đứng dậy, nhìn tấm ảnh của cô một lúc rồi quay bước đi. Đã năm năm rồi, kể từ lúc Nguyệt Băng mất đã được năm năm rồi. Sau khi Nguyệt Băng mất, Hoắc gia, Hoàng gia cùng Lý gia gần như nổi điên, liên tục trả thù những người đã thương tổn Nguyệt Băng. Thậm chí, Lý Mỹ Hy và Lý Dạ Diễm còn sử dụng đến sức ép quân đội để trả thù đám người Trịnh Mỹ Liên.

Bạch Nguyệt Ngân cô tự nhận mình tuy không phải là người có lòng dạ thâm trầm nhưng cũng không phải là thánh mẫu bạch liên hoa. Bạch Kiều Linh cùng Trịnh Mỹ Liên bày mưu hăm hại cô cùng Nguyệt Băng không ít lần, thậm chí còn làm đến nỗi Nguyệt Băng phải bỏ mạng, cô không trả thù cô nhất quyết không sống trên đời này.

Căn hầm của bar Night

Cô xuất hiện trước một căn phòng tối đen, bên trong có vài bóng người quen thuộc, tiếng da thịt bị đánh, tiếng la hét của cô gái và tiếng nói chuyện. Đây cửa bước vào, cô bước về chiếc bàn duy nhất trong căn phòng, ngồi lên chiếc ghế vừa được chuẩn bị. Cô quay sang những người ngồi bên cạnh

- Mọi người đến lâu chưa?

- Cũng chơi được một lúc rồi. Bà tới thì nhường bà đây

Ánh Nguyệt vừa nói cười với Nguyệt Ngân cô vừa dựa người vào trong lòng Thiên Hàn. Những người ngồi nơi đây, dù đang cười nói vui vẻ nhưng có ai mà không biết rằng họ vừa đau vừa hận. Đau vì mất đi người mình yêu thương nhất, hận vì ả ta đeo lên lối bạch liên hoa để xúi giục đám nam nhân kia hại chết Nguyệt Băng của họ. Họ không làm gì nên ả ta tưởng họ sợ? Ngu ngốc thì phải trả giá

- Ánh Nguyệt, không phải cô ta thích làm bạch liên hoa sao? Không phải cô ta thiếu quyền rũ dụ dỗ nam nhân sao? Cô ta thích nổi tiếng mà. Chiều ý cô ta đi

Ngắm nghía bộ móng tay vừa được sơn mới của mình, cô nêu lên ý kiến. Ngắm nhìn bạch liên hoa áo quần toi tả, tóc tai rối loạn, da thịt trầy xước... Bạch Nguyệt Ngân cô không khỏi nở một nụ cười tươi. Bên cạnh cô ta là chị em tốt của cô ta Bạch Kiều Linh cũng không kém phần thâm

Bước ra khỏi nơi đó, cô đi về nhà. Tâm tình của cô rất tốt đấy nha. Ngược nhìn lên bầu trời, cô khẽ lẩm bẩm: “Băng, thù của chúng ta, tôi đã trả rồi. Bà cũng an tâm rồi nhì. À quên, Trần Chí Trung tên đề tiện kia đã bị anh hai bà cùng Lý Dạ Diễm và Hoàng Nhật Thiên xử lý rồi. Họ chỉ nở nụ cười độc ác khi tôi hỏi họ đã làm gì mà không nói tôi biết. Băng, tôi nghe lời bà, đã đến lúc tôi nên đối diện rồi. Tôi yêu họ thì tôi sẽ không để ý đến cách nhìn của người ngoài. Chỉ cần tôi và họ bên nhau thôi. Băng, tôi sẽ hạnh phúc”

-----“*****”-----

- Em đang nghĩ gì vậy?

Đột nhiên một vòng tay ôm cô từ phía sau, cầm gác lên vai cô. Trước mặt cô là một người đàn ông khác đang vuốt ve gương mặt cô

- Minh - Thiên, em đang nhớ về ngày gặp Băng, những điều cô ấy nói và ngày chúng ta là của nhau

Chấn Minh ôm eo cô ngồi xuống sofa, Chấn Thiên ngồi bên cạnh, lên tiếng tiếp lời cô

- Cô ấy là cô gái tốt, chỉ tiếc số phận không ưu đãi cô ấy. Nhưng em cũng đừng buồn. Cô ấy luôn chúc phúc cho chúng ta

Cô gật đầu. Cuộc đời này cô không còn gì để tiếc nuối. Yêu anh em trai cùng chung dòng máu với mình, dù biết là sai nhưng tại sao phải để tâm? Khi chúng ta yêu nhau. Dù là bông bột hay sâu đậm thì chúng ta vẫn có ký ức vui vẻ hạnh phúc, còn hơn chúng ta từ bỏ trốn tránh để rồi một đời hối hận. Băng đã nói với cô như vậy, đã cho cô sức mạnh bước tiếp, và cũng cho cô hạnh phúc của ngày hôm nay. Băng, dù có kiếp sau hay không, tôi vẫn muốn cùng bà tiếp tục làm bạn...

Sara phải bước vào chương trình học của lớp 12, tuy là Sara chọn khối A nhưng bài vở của Sara luôn có một đồng nên không thể nào ra chương đều được. Mong mn thông cảm a....

Bạn đang đọc truyện *Nam Chủ, Dừng Đến Đây!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.